Tekst 39 : Een gesprek met een helderziend priester

We geven hieronder een gesprek weer uit de jaren negentig van de vorige eeuw, tussen een helderziende priester (HP.) en een gelovige (GL).

Opmerkingen van de webmaster: bij dit gesprek, voorzien we van de letters 'WM.'. Het gesprek start met enkele beschouwingen over de dood en het hiernamaals.

Tekst 39 : Een gesprek met een helderziend priester 1
39.1. De dood en het hiernamaals 1
39.2. Een nachtelijke bezoeker 6
39.3. Het zout der aarde 8
39.4. Vele levens 10
39.5. Een evolutie doorheen de tijd 12
39.6. Een onvergeeflijke fout 16
39.7. Een seculariserende richting 18
39.8. Mediale figuren 20
39.9. Een leugengeest 21
39.10 De gruwelen van die volkeren. 23
39.11. De harmonie der tegengestelden 24
39.12. Een krankzinnige sfeer 26
39.13. Indringende geesten 27
39.14. Pater Jan 34
39.15. De getuigenis van Sofie 38
39.16. Indringende maar ook afbouwende geesten 40

Klik op de tekst die je wenst te lezen.

39.1. De dood en het hiernamaals

HP**. -** Een mevrouw vertelde me dat ze een Californische had leren kennen die een hartcrisis had doorgemaakt. Ze was hierbij uit haar lichaam getreden, zweefde er een tijdje boven in haar fijnstoffelijk lichaam en bevond zich wat later in een donkere tunnel. Aan het einde van de tunnel zag ze heuvels vol naakte en ziekelijke mensen die wel automaten leken. Ze vond het een afschuwelijke ervaring. Anderen die een bijna-doodervaring hebben meegemaakt, vertellen ons dat ze door een lange gang gingen en op het einde een schitterend licht zagen. We hebben dus getuigenissen van twee uitersten: de enen gaan naar het licht, de anderen naar de duisternis.

Zoals vele volkeren over de hele aardbol, kenden ook de oude Grieken het verschijnsel 'uittreden'. Mensen die tegenwoordig zulke ervaringen hebben, spreken er echter zelden over. Doet men het toch, dan vreest men wel eens als zonderling bekeken te worden. Mensen die uittreden ervaren een zekere mate van helderziendheid. De beperkingen van ruimte en tijd waaraan ons biologisch lichaam gebonden is, worden er voor een groot deel opgeheven. De Californische dame zei dat de mensen die ze daar zag, geleken op zombies, mensen zonder levenskracht, die in een halfduister als een automaat heen en weer stappen, en dit zonder enige uitdrukking op hun gelaat. Ze vond het zo beangstigend dat ze begon te gillen. Meteen trad ze weer in haar lichaam. Daarmee verdween eveneens die tijdelijke helderziendheid en kon ze die akelige beelden niet meer waarnemen. Maar de herinnering eraan was haar nog te sterk. Ze bleef maar gillen. Slechts na een kalmeermiddel sliep ze ten slotte in.

Eenmaal ontwaakt was ze ervan overtuigd dat de toestand volgend op de dood een echte nachtmerrie is. Ze vervloekte alle kerken en religies omdat die de mensen sedert eeuwen foefjes wijsmaken met verhalen over het hemelse paradijs. Zij meende dat ze in een verschrikkelijke hel was terechtgekomen. Haar ervaring deelde ze met twee bejaarde patiënten. Deze bevestigden op hun beurt dat zij een gelijkaardige, negatieve uittreding hadden doorleefd. In een aantal medische kringen duidt men zulke negatieve ervaringen nogal gemakkelijk als bizarre hallucinaties, als 'inbeeldingen'. Maar voor die patiënten was dat bittere ernst.

De drie bespraken daarop hun levenservaringen met elkaar. Ze hadden allen in het leven een aantal successen gekend, maar ook heel wat moeilijkheden. Alle drie hadden een hartcrisis overleefd en verbleven in hetzelfde hospitaal. Ze hadden één ervaring gemeenschappelijk: alle drie verdrongen ze een aantal niet onschuldige misstappen die op hen wogen en ze hadden er alle drie een schuldgevoel aan overgehouden.

Men kan zulk een bijna-doodervaring zien als een soort occulte inwijding die datgene wat onderdrukt en verdrongen is, bloottrekt. De drie vrouwen waren op datgene gestoten wat ze het meest vreesden, en geloofden dat ze hun misstappen zouden moeten uitboeten. Hier voel je dat die oude godsdiensten met hun schuldbesef, opnieuw de kop opsteken. Overigens hebben een aantal van die heidense inwijdingen dezelfde bedoeling, nl. bloottrekken wat ethisch niet in orde is, en dit laten uitklaren en oplossen.

Over het fenomeen 'uittreden' werd in 1950 een wetenschappelijk onderzoek gedaan door Karlis Osis en Erlendur Haraldson. Ze beschreven het in hun boek: *Op de drempel: visioenen van stervenden*[1]. Ze hadden aan een aantal hospitalen over de hele wereld een vragenlijst gestuurd. Hierin werd aan 5000 artsen verpleegsters of patiënten gevraagd of ze bij patiënten, net voor het sterven, paranormale ervaringen hadden vastgesteld. En die antwoorden werden dan statistisch verwerkt. Een aantal van die ervaringen werden door de auteurs omschreven als hallucinaties en werden daarom niet in de statistieken opgenomen. Die beslissing kan men echter betwisten. Denken we maar aan de negatieve ervaringen van de Californische dames. Vanuit de wetenschap kan men dat inderdaad een hallucinatie of een inbeelding noemen, maar wie thuis is in de fijnstoffelijke zijde van de werkelijkheid, 'ziet' dat anders.

Heel wat patiënten die een bijna-doodervaring doorleefden, zeggen ons dat ze kort voor de dood ook personen die nog in leven zijn, fijnstoffelijk aan hun bed zien verschijnen. Ook dat is niet noodzakelijk een hallucinatie. Het kan net zo goed een geval van telepathie zijn. Dat komt gemakkelijk voor tussen een moeder en haar kind. Is het kind b.v. betrokken bij een dodelijk ongeval, dan kan de moeder, die hiervan geen getuige is, er een aanvoelen of zelfs helderziend een beeld van krijgen. Ze ervaart dan duidelijk dat haar kind overleden is en afscheid komt nemen. Pas nadien verneemt ze via derden het nieuws van het ongeval en de tijd waarop dit plaats had. Dat blijkt dan overeen te komen met het moment van haar paranormale ervaring. Vooral in tijden van oorlog doen zulke getuigenissen zich bij herhaling voor.

De auteurs noteerden in hun onderzoek dat 1318 mensen in hun doodstrijd verschijningen van bekenden hadden waargenomen, en 884 hadden gezichten beleefd. Wat het verschil is tussen verschijningen en gezichten heb ik uit het boek niet kunnen opmaken. Verder kenden 753 patiënten met een bijna-doodervaring een opvallende omslag in hun humeur. Ze hadden plots geen pijn meer en stierven blijgezind. Van deze gevallen werden er 190 dieper onderzocht. In 83% van de gevallen hadden de verschijningen betrekking op overleden familieleden, die hen bij hun overgang kwamen begeleiden. Zulke hulp staat in sterk contrast met de negatieve ervaringen van de drie dames die na door een duistere gang te zijn gegaan, mensen zonder levenskracht hadden ontmoet.

[1] Osis K, Haraldson E., Op de drempel; visioenen van stervenden, Amsterdam, Meulenhof, 1979.

Uit hun waarnemingen en getuigenissen besluiten Osis en Haraldsson dat er na de dood een paradijselijke wereld bestaat. De andere, niet zo paradijselijke wereld wordt in hun boek heel wat minder beklemtoond. Terwijl er toch heel wat redenen zijn om aan te nemen dat ook die bestaat. De auteurs besluiten eveneens dat bij het sterven vaak wezens, vooral overleden familieleden, vanuit die andere wereld hen verwelkomen en ze verder op hun tocht begeleiden. Dit verklaart dan wellicht de medisch zo plotse en gunstigere omslag van hun gemoedsstemming. Werd aanvankelijk de dood gevreesd, dan voelt de stervende zich nu niet meer alleen. Hij of zij meent zich 'in veilige handen' en gaat dan, overweldigd door licht en muziek, en begeleid door bekenden, blij en vol vreugde de andere wereld tegemoet. Ook beweren ernstig zieken, naar aanleiding van b.v. een levensgevaarlijke ziekte of een verkeersongeval, dat in hun uitgetreden toestand hen een keuze werd voorgehouden. Ze konden terugkeren naar de aarde om hun taak verder af te werken, b.v. als moeder of als echtgenote, of ze konden ervoor kiezen om deze wereld te verlaten en 'het licht' tegemoet gaan.

Gaan we wat verder in op wat Osis en Haraldsson 'hallucinaties' noemen. Hierbij prevelen patiënten in een soort waakdroom dingen die voor de arts als zinloos overkomen en waarmee, zoals reeds gezegd, de auteurs in hun statistieken geen rekening hebben gehouden.

Het zeer aardse karakter van de inhouden valt in dergelijke gevallen op. De gewone dagelijkse zorgen komen bijvoorbeeld ter sprake. Of zulks echter een reden is om er geen rekening mee te houden is toch wel de vraag. Het zou ook een bewust onderdrukte of onbewust verdrongen vorm van confrontatie met de dood kunnen zijn. Alleen al de angst voor de dood, om te zwijgen van een praktisch ongeloof betreffende het hiernamaals kan, in de nabijheid van de dood, ertoe leiden dat de stervende zich hardnekkig 'naar deze aarde' keert en met alle mogelijke middelen hier wenst te blijven.

Zinloos prevelen, mentale aftakeling van de ziel van een mens die helemaal niet voorbereid is op de dood en op wat erna komt, kan een voorschouw zijn in het gedrag van stervenden. Denken wij aan onsamenhangende nachtdromen. Kunnen zij niet het diepere wezen van de onsterfelijke ziel weerspiegelen? Komt een mens die sterft niet uitgerekend in die sfeer der nachtdromen terecht? Althans indien hij of zij door een ordentelijk leven te verwaarlozen onvoorbereid in het hiernamaals terecht komt? Dromen zijn in een aantal gevallen ook uittredingen, en de ziel gaat dan naar de plaats of de sfeer waartoe zij behoort. Het gebonden zijn aan een biologisch lichaam, belet de ziel om naar haar sfeer te gaan. Maar bij de dood

wordt die band vernietigd. De ziel gaat dan automatisch naar de plaats waar zij zich thuis voelt. Heeft zij zich in haar leven opgewerkt en verrijkt, dan zal ze hoger stijgen dan voorheen. Heeft zij zich echter verlaagt, dan zakt ze dieper weg dan voorheen. Vergelijken we het met het soortgelijk gewicht van een duikboot. Is er meer ballast, dan zakt die dieper, bij minder ballast stijgt hij hoger. Religies die naam waardig, hebben er telkens weer op gewezen dat de ziel moet voorbereid worden op het hiernamaals. En dat heeft zeer goede redenen. Dat zal dadelijk nog blijken.

Echter, bij gebrek aan inzicht in die verborgen dingen zijn vele mensen bij hun overgang verrast. Ze kennen die wereld na de dood niet. Een aantal meent dat er dan niets meer is, maar het leven gaat door, natuurlijk zonder materiële werkelijkheid. De mens blijft in die fijnstoffelijke wereld wezenlijk dezelfde. Maar blijkbaar weet men dat niet. De meerderheid van de mensen is daar niet op voorbereid en sterft met een groot probleem. Zeker wanneer de taak van een mens op aarde nog niet is afgerond. Kijken we naar die vele oorlogen waarin mensen vroegtijdig sterven of verongelukken: dikwijls komen ze in paniek in de andere wereld aan en beseffen ze niet wat er aan de hand is. De meesten raken er niet wijs uit; ze kunnen deze wereld niet loslaten en zorgen soms voor moeilijkheden bij hun nog op aarde levende familieleden.

Ik tracht aan zo iemand dan zijn of haar situatie duidelijk te maken. Het gaat hier niet om bezetenheid in de eigenlijke zin, het zijn veeleer mensen die niet weten wat er met hen gebeurt. Mijn werk bestaat erin hen ervan te overtuigen dat ze geen fysiek lichaam meer hebben en hun weg moeten voortzetten, weg van deze aarde. Onze cultuur heeft daar echter weinig begrip voor.

Zo werd ik ooit gevraagd in een van de populaire radio-uitzendingen “Te bed of niet te bed”, van BRT 2 Limburg, waar de Vlaamse radio- en tv-presentator Jos Ghysen mij in de jaren zeventig van de vorige eeuw interviewde naar aanleiding van het succes van de gelijknamige film “The Exorcist”. De opname vond plaats in een studio, waar veel publiek aanwezig was. Ik zei dat ik in uitgetreden toestand regelmatig mensen hielp die al overgegaan waren, maar zich dat nog helemaal niet realiseerden. Ze geraakten in paniek bij hun nieuwe en ongewone toestand, weigerden hun weg te gaan en kleefden zich in hun onwetendheid liever vast aan een nabestaande. Dit kan zich bij deze laatste uiten in verregaande vermoeidheid, akelige dromen met betrekking tot overledenen, en zelfs in spookverschijnselen. Toen ik dit alles vertelde, verviel het aanwezige publiek in onbedaarlijk, langdurig en spottend gelach.

Hiermee is het duidelijk dat dergelijke thema's niet voor het grote publiek zijn weggelegd. Ik raad mensen die dit werk doen dan ook sterk aan om elke publieke belangstelling te vermijden. Doe je dat toch, dan merk je vaak dat je woorden in de pers onjuist worden weergegeven en dat je, zacht gezegd, wat zonderling overkomt – en dat dikwijls ook in eigen religieuze kringen. De meeste priesters zijn niet vertrouwd met deze praktijk. Je kunt het hen nauwelijks kwalijk nemen, want ze zijn er ook niet voor opgeleid. In tegenstelling tot heel wat andere culturen hebben wij nauwelijks mediale figuren die thuis zijn in die andere wereld. In het Westen is hun opleiding vooral intellectueel. In Tibet bijvoorbeeld word je pas lama of religieus leraar als je met occulte, fijnstoffelijke energieënproblemen van mensen kunt oplossen of als je doden die in moeilijkheden zitten, kunt begeleiden. Als je dat doet, bewijs je niet alleen de overledene, maar ook de persoon of personen op aarde die daar nadeel van ondervinden, een grote dienst.

De meeste overleden mensen bij ons komen dus in die andere wereld terecht en lijden daaronder. Maar zolang er geen stevige doctrine is of er een ingreep gebeurt zoals mensen als ik dat doen, of zoals dat gebeurt met trinitaire gebeden ten voordele van een gestorvene, heeft die een probleem dat niet wordt opgelost. Daar gaat de kerk nog voor betalen, want dat is eigenlijk een taak waar zij zich zou moeten mee bezighouden. Maar ja, de fijnstoffelijke zijde van de werkelijkheid wordt door hen wel erg stiefmoederlijk behandeld.

39.2. Een nachtelijke bezoeker

WM. - Een anoniem iemand vertelt. Het was negen jaar geleden dat ik E. nog had ontmoet. In de nacht van 22 op 23 juli 2003 werd ik plots gewekt door een man die naast mijn bed stond. Ik was onmiddellijk klaarwakker, maar realiseerde me even later dat ik in uitgetreden toestand was en dat mijn fysisch lichaam sliep. Dan pas drong het tot me door dat ook de man naast mijn bed er niet met zijn fysisch lichaam stond, maar met zijn fijnstoffelijk lichaam. Ik merkte nu dat het E. was. Toen hij me zag viel zijn mond letterlijk open van verbazing, bijna alsof hij zich nu pas realiseerde dat ik niet diegene was voor wie hij me altijd gehouden had. Hij wist dat ik voor religie en het paranormale een grote belangstelling had en hij keek steeds met een uitgesproken materialistische levensvisie wat meewarig op mij neer. Maar nu, in zijn uitgetreden toestand, was er van zijn superieur gevoel niets meer over, integendeel. Hij was niet alleen oneindig verrast door "de volle werkelijkheid" waar hij nu mee geconfronteerd werd en die zowat haaks stond op het beeld

dat hij al die jaren van me had gehad, maar hij was eveneens in volslagen paniek.

Pas nu merkte ik een grote bloedvlek op de plaats van zijn zonnevlecht. De navelstreng was gebroken. Ik begreep onmiddellijk dat hij overleden was maar dat hij zich zijn ware toestand nog helemaal niet realiseerde. Ik trachtte hem te kalmeren en hem zijn werkelijke situatie te doen inzien. Ik herinnerde hem aan onze vroegere gesprekken, waarin ik betoogde dat er heel wat meer in de wereld was dan datgene wat enkel fysisch aantoonbaar was en dat de dood niet het laatste woord heeft. Hij stelde echter steeds dat het sterven het allerlaatste was dat een mens kon overkomen.

Ik argumenteerde nu dat hij toch inzag dat er wel leven na de dood is, want daar stond hij toch, “in levende lijve”, maar zonder biologisch lichaam. Hij antwoordde dat hij helemaal niet dood was “want je kunt toch zien dat ik mijn lichaam heb en nog kan denken” zo betoogde hij. Ik beaamde dat hij een lichaam en bewustzijn had, maar dat het helemaal niet zijn fysisch lichaam noch zijn aardse bewustzijn was. Ik stelde hem daarom voor om zijn arm door de kleerkast te steken. Het leek hem een zodanig absurde gedachte dat hij eerst weigerde. Ik drong aan. Wat kon hij verliezen? Hij bewoog ten slotte zijn arm in de richting van de kleerkast en stelde tot zijn oneindige verbazing vast dat de hand er helemaal in verdween, doorheen de houten deur. Hij stond aan de grond genageld. Ik vervolgde met hem te zeggen dat hij wel degelijk dood was, maar nu slechts een fijnstoffelijk lichaam had en dat hij nu wel kon vaststellen dat zijn gedachten over de dood als het einde van alles, helemaal fout zijn. Geleidelijk leek hij de werkelijkheid van zijn ware situatie in te zien. Ik trachtte hem vervolgens ervan te overtuigen dat hij nu zijn eigen weg moest gaan, weg van deze wereld. Anders zou hij een aan de aarde gebonden geest blijven, die slechts verder kon leven door de fijnstoffelijke levensenergieën van andere, nog in hun biologisch lichaam levende mensen, te stelen. Vooral dan zijn weduwe, zijn enige dochter en allen die hem in zijn leven nabij waren geweest.

Hij scheen het geleidelijk te begrijpen, bleef me nog een tijdje aarzelend aankijken en verdween even later in het niets, bijna als een nevel die zich langzaam oplost. Zelf werd ik ‘s ochtends wakker en noteerde deze ‘droom’. Anderhalf jaar later vernam ik bij toeval de datum van het overlijden van E. Hij was gestorven op 22 juli 2003. Tot zover deze ervaring.

Dergelijke getuigenissen vindt men bij herhaling. Onder meer J. Grant, *Meer dan één leven*[2], vermeldt er een aantal uit eigen ervaring. Ook R. Montandon, *Messages de l'au de-là*[3], geeft heel wat voorbeelden en besluit: "De meeste van deze overledenen weten niet dat zij gestorven zijn en willen het ook niet geloven. Zij beelden zich in dat zij hun aardse leven gewoon verderzetten en hun gedachten blijven geconcentreerd op deze materiële wereld die zij helemaal niet willen verlaten."

39.3. Het zout der aarde

H.P**. -** Verwijzen we bijvoorbeeld naar de tekst uit 1931 van Maria Trips over *het zout der aarde*[4] dat zijn kracht kan verliezen. Bij een lezing van het evangelie van Mattheüs vroeg ze zich af wat Jezus bedoelde toen Hij tot zijn apostelen zei: "Jullie zijn het zout van de aarde. Maar als het zout krachteloos wordt, waarmee moet je dan zouten? Het deugt alleen nog maar om weggegooid en door de mensen vertrapt te worden" (*Matt. 5:13*). Later werd het haar plots duidelijk dat 'het zout' slaat op de bovennatuurlijke krachten die de mensen – maar vooral de priesters als mediale figuren – doordringen. Wanneer verliest het zout zijn kracht? Zij meent dat dit het geval is als een priester het bovennatuurlijke verwaarloost of zelfs ontkent. En dat is in onze tijd in toenemende mate het geval.

Want ja, wat moet men denken als een professor aan het seminarie durft beweren dat de duivel niet bestaat? Als je de Heilige Schrift leest, is het toch overduidelijk dat, als je dat ontkent, bijvoorbeeld de nederdaling van Jezus naar de onderwereld geen zin heeft. De teksten van Paulus en Petrus over de afrekening van Jezus met die duistere machten uit de kosmos enzovoort, dat valt dan allemaal weg. Maar wat schiet er dan nog over? Een soort stichtelijke moraal – bemint elkander – zo horizontaal mogelijk, en alles wordt psychologisch en sociologisch verklaard. De godsdienstpsychologie van zo een prof leert je meer over zijn psychologie dan over godsdienst. Dat wordt allemaal vervluchtigd tot psychologische en sociologische begrippen, en dan wordt het manipuleerbaar. Of wat te denken van diezelfde prof aan datzelfde seminarie, die op de vraag van een cursist of Christus een unieke figuur is, antwoordt dat hij het niet weet.

---

[2] Grant J., Meer dan één leven, Deventer, Ankh-Hermes, 1973, 182.(// Many lifetimes, Victor Gollancz Ltd., London, 1968).

[3] Montandon R., Messages de l'au-delà, Victor Attinger, Neuchatel, 1943, 47.

[4] Trips Maria, Salz der Erde, 1931, Weingarten (Württemberg). Zie ook onder het tabbald ‚teksten'‚tekst 22 : 'Het zout der aarde'.

Maar ik ga eerst mijn gebed zeggen. Vader, Zoon, Heilige Geest, Heilige Drie-eenheid, Vader, kom nu tussen, want dat is toch een buitenbeentje van groot formaat. Daarvoor heeft U recht op mijn eeuwige dankbaarheid, VADER.

Sterley, die een volgeling is van de Duitse denker M. Heidegger heeft dat probleem buitengewoon scherp gezien: dat de rationalistische en materialistische mentaliteit gewoon blind is, en zelfs niet beseft dat ze het niet beseft. Hij schrijft dat overigens ook uitdrukkelijk.

Sterley is specialist in etnogeneeskunde en auteur van het boek *Kumo, Hexer und Hexen in Neu-Guinea*[5]. Hij stelt het zo: "Onze vooropstellingen omgeven ons als een schild, waarachter wij enkel waarnemen wat wij met ons '*Vernunft'*, met onze moderne, westerse rede, kunnen verklaren." Onze westerse rede houdt het vooral bij wat strikt wetenschappelijk is. Maar dat is slechts een deel van de werkelijkheid. Al het paranormale en religieuze, gezien als fijnstoffelijke krachtwerking, valt daarbuiten. Men denkt niet rationeel, men denkt rationalistisch. Het lijkt op elkaar, want in beide gevallen beroept men zich op de rede, op logisch denken. Het verschil is dat het rationalisme zich beperkt tot wat wetenschappelijk voor iedereen aantoonbaar is. Rationalistisch denken is dus veel beperkter van omvang dan rationeel denken. Met andere woorden: onze axiomata, onze vooropstellingen van wat voor ons 'werkelijk' is, beperken onze waarneming tot wat deze vooropstellingen aankunnen.

Maar kijk naar de hedendaagse kerkelijke middens: die zijn vandaag even rationalistisch. Het gevolg is dat zij, zoals de deken die ik ken, en die een charmant mens is, rationalistisch denken. Hij heeft zes jaar seminarie gevolgd en lacht met een mevrouw die met een bus gelovigen meekomt naar een beeld dat al eeuwenlang wordt vereerd. Je merkt toch dat er iets niet klopt, niet alleen psychologisch – al was het maar uit respect voor het geloof van die mevrouw en die mensen – maar ook wereldbeschouwelijk. Hoe moet dat dan? Ja, de nederdaling van Jezus bestaat niet, dat is een beeld. De hemelvaart bestaat niet, zijn verrijzenis is geen historisch wetenschappelijk vast te stellen feit. Dus dat ontsnapt ons. Wat schiet er dan nog over?

Ik heb een keer een gesprek gehad met een cursist die het Instituut voor Godsdienstwetenschappen gevolgd heeft. Daar zeiden ze dat de evangeliën slechts een literair genre waren, waarin noodzakelijk God, de schepping, genezingen en al die dingen voorkomen, maar die nooit historisch werkelijk gebeurd zijn. Dus de genezingen en de bezweringen van Jezus en van de

[5] „Unsere Vorstellungen umgeben uns wie ein Schild, hinter denn wir nur das wahrnehmen, was wir mit unseren Vernunft erklären können". Sterley J., Kumo, Hexer und hexen in Neu-Guinea, München, 1987, 183.

apostelen vallen dan weg. Ik zei tegen die cursist: “Allé, is God dan ook niet een literair beeld?” In de grond, zei hij, is dat zo. Ik zei hem: “Waarom dan de mirakels van Jezus tot een literair genre maken en God niet, want Hij behoort tot juist hetzelfde systeem.” Logisch doorgedacht is Hij dan even onwerkelijk en ook niet meer dan een literair genre.

GL. – Ja, trek die lijn dan door. Maar dat men zulke dingen op zo’n instituut zegt, is wel verbazend. Daar wordt je geloof dan niet versterkt, daar wordt het juist verzwakt.

HP**.** – Daar wordt het radicaal afgezwakt. Sterley vat dat perfect. Hij is eigenlijk een etnogeneesheer, gespecialiseerd in ‘ethno-medicine’, zoals hij zelf schrijft. Hij kent de wereld goed. Daarbij is zijn boek een van de schitterendste die ik ooit gelezen heb. Hij is iemand die met grote accuraatheid denkt. Hij is een Heideggeriaan – *vorstellen*, denken dus. Het westen leeft van denkbeelden, zo stelt hij, maar de werkelijkheid is anders. Die denkbeelden van het westen worden op etnologische fenomenen gekleefd en men meent ze daarmee te kunnen uitleggen. Dat is zijn grote stelling, en daarin heeft hij gelijk. Natuurlijk, de taal van Heidegger is weinig gekend. Ik denk dat veel mensen, als ze hem zouden lezen, zich afvragen wat hij bedoelt. Want je moet enigszins vertrouwd zijn met zijn stijl. In Duitsland is hij wel meer bekend. Het is tenslotte een Duits boek, maar wat hij beschrijft is dagelijkse kost – ook hier.

Als je met Sterley over die bezetene … (een bepaalde dame) zou spreken, dan zou hij meteen vatten op welk terrein zich dat bevindt. Maar neem hier vijftig priesters: zij zouden zeggen – ten eerste: ik versta er niets van; ten tweede: dat is iets voor psychotherapie, enzovoorts. En daarmee is het geklasseerd. Het tragische is dat die dame door gewone priesters niet geholpen kan worden, want ze vatten haar probleem niet.

GL. – U kon die dame helpen, en ik denk dat ze dat heel goed weet, maar het eigenlijk niet echt wil weten. Ze verdringt en onderdrukt haar probleem. Maar daardoor is ze niet vrij. Ze wil niet van haar bezetenheid af.

39.4. Vele levens

HP. – Ja, reeds eeuwenlang zit ze in de greep van het boze, en wil dat blijven. En op den duur is ze daarin zo versteend dat ze erin gevangen zit. In een vorig leven, want voor iedere helderziende is de reïncarnatie gewoon een feit, heeft ze bij een welbepaalde inwijding het christendom afgezworen. Ik weet wel dat de reïncarnatieleer door de kerk niet enthousiast wordt onthaald. Maar

lezen we K.O. Schmidt, *Wij leven niet slechts éénmaal*[6]. Schmidt zegt dat het tweede concilie van Constantinopel, in 553 bijeengeroepen door de Byzantijnse keizer Justinianus, de leer van de reïncarnatie met een meerderheid van stemmen als ketterij bestempeld heeft. Tot zover deze auteur. Ik maak hierbij echter de volgende bedenking : over de waarheid stem je niet, die onderzoek je. En van de reïncarnatie, daar is ongeveer iedere ziener of zieneres die zijn of haar gave ernstig neemt, overtuigd. Het feit dat men problemen van mensen in hun huidige leven oplost door na te gaan wat er in een vorig leven fout ging, recht te zetten, lijkt toch een ernstige aanwijzing voor de echtheid van de reïncarnatie-hypothese.

Bekend is het getuigenis van Shanti Devi[7]. Rond 1930 beweerde de vierjarige Shanti Devi (1926/1987) dat ze al eerder in India had geleefd en dat ze zich dat nog goed herinnerde. Ze vertelde haar huidige ouders dat haar echte thuis eigenlijk in Mathura was, een plaats op ongeveer 150 km van haar actuele woonplaats. Ze beweerde dat ze daar nog heel wat personen, familieleden en plaatsen kende. Ze zou als Lugdi Devi gehuwd geweest zijn met de handelaar Kedar Nath en stierf tien dagen na de geboorte van haar zoon. In Mathura woonde inderdaad een handelaar, Kedar Nath die negen jaar geleden weduwnaar was geworden, en dit tien dagen nadat zijn vrouw, Lugdi Devi, bevallen was van een zoon. Toen dit Mahatma Ghandhi, de leider der Indische nationalisten, ter ore kwam, startte hij hierover een onderzoek. Het besluit was dat Shanti Devi inderdaad een reïncarnatie was van Lugdi Devi.

Keren we terug naar die dame, in de greep van het boze en bij haar inwijding. In principe blijft dat effect, of laten we zeggen dat occulte kenmerk, bestaan. Telkens haar de kans gegeven wordt om zich terug tot het christendom te brengen, reageren de wezens van die occulte orde bijzonder heftig. Ze willen niet dat die mevrouw hen ontglipt. En dat verklaart haar grote woede bij iedere poging van wie ook om die inwijding ongedaan te maken en haar terug tot het christendom te brengen. Dat zijn dan die geesten die haar zo bezeten maken. Ik zou ze hiervan kunnen bevrijden, ik zou ze kunnen exorciseren. Dat is niet zo eenvoudig en vraagt heel wat occulte energie. Maar eigenlijk is het tragische dat ze dat zelf niet meer wil, en op de duur niet meer kan willen, juist omwille van die verstening. Zo goed als elke poging hiertoe verslecht haar situatie en versterkt in haar nog het boze. Als ze niet wil, ja,

[6] Schmidt K.O., Wij leven niet slechts éénmaal, Leiden, De cyclus, s.d., (// Wir leben nicht nur einmal, Gettenbach, 1956).

[7] Lönnerstrand S., Shanti Devi, een verhaal over reïncarnatie, Den Haag, Miranda, 1996. Zie ook http://en.wikipedia.org/wiki/Shanta_Devi

dan wil ze niet. Maar dat remt haar verdere evolutie naar een hogere bestaansvorm.

39.5. Een evolutie doorheen de tijd

WM. - Verwijzen we naar de Russisch christelijk-orthodox denker Soloviev (1853/1900). Hij ziet in de mens een aantal evolutiepeilen ontstaan. Deze brengen hem via talloze reïncarnaties uiteindelijk tot wat Soloviev een 'kind van God' noemt. Zulk een 'kind' deelt in Gods bovennatuurlijk leven. Eén worden met Christus is het sluitstuk van de evolutie van elk individueel mens. Hiermee is gezegd dat de geschiedenis van de vele volkeren doorheen de tijd, eigenlijk onze eigen persoonlijke evolutie is. Dat is een verhaal van een steeds groeiend bewustzijn. Het zat aanvankelijk gevangen in een steen, evolueerde duizenden jaren doorheen het plantenrijk, groeide eeuwenlang in omvang verder via het dierenrijk, tot ons bewustzijn deze bestaansvorm ook oversteeg en we een eerste keer incarneerden in een primitieve mens. Vervolgens doorliepen we vele levens in een voorhistorische tijd, en nog eens een groot aantal andere in een historische tijd. Zo waren we misschien ooit een indiaan, een zwarte, een chinees, een blanke. Iets wat het racisme toch sterk relativeert. Misschien behoorden sommigen inderdaad ooit tot een ras dat ze in een volgend leven vervolgden of bevochten. We leefden mogelijk in het land van de farao's, vervolgens in het oude Griekenland, of we waren nadien een Romeins staatsburger. Een aantal auteurs zoals Elizabeth Haich en Joan Grant schrijven over hun vorige levens in die culturen, levens die ze zich tot in de details herinneren. We beleefden ook nog een aantal levens gedurende de middeleeuwen, of tijdens de eeuw van de verlichting, of nog recenter.

En in al die levens leerden we mensen kennen. Van sommigen hielden we erg veel, van anderen wat minder. We smeedden banden van liefde, eventueel van haat. Zo vormden zich 'karmische' banden. Banden die een vervolg zullen kennen. En in een volgend leven ontmoetten we deze bekenden opnieuw. Jammer, maar de meeste mensen herinneren zich nauwelijks iets van een vorig bestaan. Een nieuwe geboorte lijkt ons geheugen telkens opnieuw te wissen. Maar heel diep in ons dragen we al die herinneringen mee.. En heel soms komt er wel iets ervan terug aan de oppervlakte. Wel voelen we bij een eerste ontmoeting met iemand sympathieën of antipathieën, maar we weten er zelden de diepere reden van. Degelijke zieners kunnen ons dat soms op een verrassende wijze verduidelijken.

Zo kun je ze bijvoorbeeld horen zeggen dat je reeds eerder met je huidige vrouw gehuwd was en dat het een gelukkig huwelijk is geweest. Of misschien

kwam je zelf wel tot die ontdekking dat je je partner van een vorig leven kent? Misschien is dat zelfs wederzijds. Daarom was het in dit leven, toen je elkaar voor het eerst zag, al onmiddellijk liefde op het eerste gezicht. Of een ziener of zienster vertelt je dat je broer van toen je vader van nu is, of omgekeerd. Of soms hoor je wel eens dat je een misdaad van toen, nu, in je huidige leven te herstellen hebt. Zo evolueerden we in een tijdspanne die wel eindeloos lijkt, uit de nacht der tijden steeds verder en, laten we hopen, in de richting van een 'kind van God'. Vanuit die visie lijkt de macht van de dood toch heel wat van haar kracht te verliezen. In wezen, of zeggen we liever, in feite, kleeft er op het diepste van de mens geen vervaldatum. Hij is gemaakt voor de eeuwigheid en voor een verblijf in de hoogste hemelen.

Zo beschrijft J. Grant, *Gevleugelde farao*[8], autobiografisch een vorig leven in het oude Egypte. Zeer poëtisch leidt zij ons in haar boek in: "Toen het tijd voor mij was om terug te keren tot de aarde, vertelde een boodschapper van het opperste leven mij dat ik in Keme (Egypte) zou worden herboren. En zij, die mijn nieuw lichaam zouden vormen, zouden mij welkom heten. Want al eenmaal vroeger waren wij verbonden geweest en de banden tussen ons waren die van liefde en niet van haat, wat de twee draden zijn, die de mensen het sterkst aan elkaar verbinden op aarde. En als broeder zou ik iemand hebben met wie ik al lang samen was gegaan op de grote reis. Toen dit alles mij werd meegedeeld, werd de smart, welke allen voelen, die hun ware tehuis moeten verlaten, omwille van weer een dagreis in het land der nevelen, verlicht, want ik zou vrienden hebben in mijn ballingschap." En zij besluit het boek met: "Toen verliet ik, als een zonnestraal die door de wolken breekt, dit schaduwland van tranen en pijn om te wandelen met mijn lieve metgezellen in het licht."

Beklemtonen we in deze citaten dat zij één enkel aards leven "een dagreis in het land der nevelen" noemt, "een ballingschap", en de aarde zelf als "een schaduwland van tranen en pijn" beschouwt. We komen er verder in de tekst nog op terug. J. Grant gebruikt die beelden wellicht om het contrast aan te geven tussen een aards bestaan, en een leven in een hiernamaals in het aanschijn van een schitterend licht. Mensen met mystieke ervaringen spreken ook van een bijzonder lichtende wereld die hen omgeeft en die oneindig veel mooier is en heel wat aangenamer aanvoelt dan om het even welke aardse vreugde. Dat is goed om weten, maar mag niet leiden tot een pessimisme ten opzichte van deze wereld. Ons bestaan op aarde is een zinvol iets en dient in dat opzicht onze evolutie. De glimlach van een kind, een

[8] Grant J., Gevleugelde farao, De Driehoek, Amsterdam, s.d..

liefdevolle partner, een helpende hand in een noodsituatie, het genieten van een prachtige natuur, om er maar enkele te noemen dat zijn toch zaken waarvan ieder mens met een warm hart kan genieten, ja kan ontroerd door kan worden.

Vladimir Soloviev (1853/1900), Russisch christelijk-orthodox filosoof, geeft in zijn *La justification du bien*[9], een prachtig voorbeeld van zulk een inlevende houding, een voorbeeld dat hijzelf ontleent aan Izaak de Syriër: "Het hart van de mens loopt over van liefde voor de gehele schepping, voor al wat leeft: voor de mensen, voor de vogels, voor de dieren, voor de daimones. Indien de aandachtige blik van de mens zich naar de schepping keert, dan is hij tot tranen bewogen en een alles insluitende en diepgevoelde vertedering neemt hem in bezit. Een scherp meevoelen met het lijden van die schepping dringt diep in het hart van de mens door. Hij kan dan ook niet zien of uitstaan dat een schepsel het minste kwaad, ook maar de minste treurigheid te doorstaan heeft. Daarom juist bidt hij, tot tranen bewogen, zelfs voor de woordloze wezens, voor de vijanden der waarheid, voor degenen die hem schade berokkenen. Biddend vraagt hij dat God ze in stand houdt en hun vergiffenis schenkt. Zelfs voor de kruipende dieren bidt hij, met een allesomvattende tederheid".

Wie het leven van de medemens, tot op zekere, 'begrijpende' hoogte, niet mee deelt, wie zich niet openstelt voor wat men heden de "participating observation" noemt, aan zo iemand ontsnapt datgene wat alleen zulk een inleven hem kan geven. Voor het ervaren van het heilige en het begrijpen van de religieuze mens is dit niet anders.

We betitelden dit hoofdstukje als een evolutie doorheen de tijd. Niet alleen het heelal kent een evolutie, niet alleen heeft de aarde een geologische geschiedenis, niet alleen de mens doorleeft in elk afzonderlijk leven een biologisch verhaal, maar elkeen kent eveneens een individuele occulte geschiedenis die de grenzen van tijd en ruimte in stijgende lijn overschrijdt. Gods molens malen traag, maar zeker.

Tenzij we, tragisch genoeg, onze eigen occulte evolutie afremmen, en we dan niet steeds stijgen, maar ook al eens afdalen en iets in ons daarvoor kiest om een reeks versteende levens te leiden. Of een reeks levens leiden waarin we God niet willen kennen en ons aan de mensen niet storen, zoals Jezus dat zegt van de onrechtvaardige rechter in *Lukas 18:1-8*. Dan kunnen we in een

[9] Soloviev V., la justification du bien (essai de phil. mor.), Moscou, 1898-1; Paris, 1939, 72.

bepaald leven en volgens aardse normen wel een geslaagd leven geleid hebben, b.v. als een gevreesd krijgsheer en veroveraar, of door het niet steeds eerlijk verwerven van materiële rijkdom, beroemdheid of macht. Maar als het onze diepere, occulte evolutie niet dient, is het in wezen een verloren bestaan. Of erger, het kan ons doen dalen, en ons een stap terug achteruit brengen.

Is zulk een visie vergezocht? De priester-ziener en met hem vele anderen, zij menen van niet. Zo zegt hij b.v. dat hij 'ziet' dat de bewuste dame, waarvan hoger sprake, sedert de Soemeriërs niet meer is geëvolueerd. Vijfduizend jaren lang incarneert zij, leven na leven. Zij kent gedurende al die tijd, zo hopen we, veel vreugden, maar wellicht ook behoorlijk wat verdriet, en toch komt zij niet dichter bij God. Hemelhoog rijst dan de vraag: Wat heb je al die tijd gedaan? Wat heb je in die levens uitgericht? En wat deed je in de tijd tussen twee levens?

Of, wat heb je leven na leven dan allemaal niet gedaan? Verwaarloosde je de dingen die je wel had moeten doen? Heb je mensen echt gelukkiger gemaakt, of heb je hen vooral ellende bezorgd? Nietzsche zou het hier over de zinloosheid van het leven hebben en over 'de eeuwige terugkeer van alle dingen'. Je zit dan inderdaad in een kringloop van een reeks levens die niet echt een beter uitzicht bieden. Indringend rijst de vraag of je al die tijd je medemens wel echt graag gezien hebt en hem hebt geholpen in zijn noden. Of, om het met de woorden van de denker Schopenhauer te zeggen: was je medemens voor jou een afstandelijke 'nicht-Ich'? Daar waar je hem liefdevol had moeten benaderen als een 'Ich-noch-einmal', als iemand van wie je kunt houden, net zoals je van jezelf houdt? Men oogst nu eenmaal wat men heeft gezaaid. Maar als de feiten meer dan één leven betreffen, is het verband tussen oorzaak en gevolg, voor wie niet mantisch begaafd is, zelden duidelijk.

De evolutie van een mens verloopt over vele levens, zo schreven we. Illustreren we zulks met de volgende getuigenis. Een jong koppel had een kind maar toen het groter werd stelden de ouders met pijn in het hart vast dat het kind dement was. Dat heeft uiteraard zijn occulte redenen. Deze kunnen velerlei zijn. Hangt er een zwaar zwart-magisch lot boven dit kind? Is het een gevolg van een eigen fout in het verleden? Men kan hierover blijven gissen, maar uiteindelijk lost dit niets op. Het kind is er nu eenmaal en de ouders nemen zwarte last van de opvoeding op zich. Een aantal medische onderzoeken volgen, maar ook daar staat men machteloos.

De ouders zoeken verder en komen in contact met een helderziende priester. Deze concentreert zich, en beveelt de situatie in zijn eerstvolgende

mis aan de Heilige Drie-eenheid aan en doet wat hij kan om het kind te helpen. Zoals verwacht, is de biologische structuur van het kind nu eenmaal wat hij is, behoorlijk ontoereikend. Daar zal het zijn verdere leven mee moeten leiden. Maar fijnstoffelijk is dat een ander verhaal. In die structuur kan magisch wel worden ingegrepen. En daar maakt de priester zijn werk van. Dit betekent dat het probleem slechts opgelost zal zijn… in het volgende leven van het kind. Want dan kan de herstelde fijnstoffelijke structuur het nieuwe biologische lichaam ook op een gezonde wijze modelleren. En dan zal het kind dus ook mentaal gezond zijn.

Men kan zich, met een zekere ontgoocheling, afvragen of dat dan slechts alles is wat er voor dit kind kan gebeuren. En vanuit het standpunt van de ouders kan men dit best begrijpen. Een leven duurt toch zo lang… In het licht van de eeuwigheid kan het wel een ander verhaal worden. Hoeveel levens zou het kind nog dement zijn gebleven zonder die ingreep? Dat gaat men zonder helderziende blik nooit te weten komen. Anderzijds kan men, in het licht van de haast ontelbare levens die men nog te leven heeft, stellen dat het toch een mijlpaal is in de veel grotere evolutie van dit kind. Zoals gezegd, Gods molens malen langzaam, maar zeker.

Geven we na deze toch wel doordringende bedenkingen terug het woord aan de priester-ziener waar hij verder vertelt over het versteend zijn, en een versteend blijven van sommige mensen.

HP. - En dat is het geniale van Pater Trilles in zijn boek *Chez les Fang*[10]. Hij schrijft dat ze zulke schepsels op de missie gehad hebben, en dat die er altijd slechter vertrokken dan ze gekomen waren. Hij is de enige die ik ken die dat duidelijk bekent. In missionaire kringen moeten zulke situaties wel meer zijn voorgekomen. Hij besluit: “La formation chrétienne n’a sur eux aucune emprise” – de christelijke vorming heeft op hen geen enkele invloed. Dat wijst erop dat de magische vorming veel dieper in de ziel van de leerling-tovenaar doordringt, in de on- en onderbewuste lagen, dan de christelijke vorming dat doet. Het christendom als hogere religie raakt hier duidelijk aan haar grenzen, gesteld door de lagere religie, in dit geval van de Fang.

39.6. Een onvergeeflijke fout

De lagere religies vormen de bodem, de basis waarop het christendom als hogere religie kan voortbouwen. Daarom zijn die lagere religies een geldig stadium in de religieuze ontwikkeling van de mens. Het pad is hiermee

[10] Trilles P., Chez les Fang (Quinze années de séjour au Congo français), DDB, Lille, 1912, 190-196.

geëffend voor het christendom dat op deze basis kan, ja moet voortbouwen door deze religies te aanvaarden, uit te zuiveren en te verheffen.

Wie, zoals in menig 'bekeringswerk' het geval was, alle niet-Bijbelse religies eenvoudigweg negeert of bandt, begaat een onvergeeflijke fout. Het bestaan van de zo omvangrijke fijnstoffelijke wereld van natuurgeesten, voorouderzielen, feeën, gedachtevormen door mensen geschapen, goden en godinnen, zeggen we maar: die hele onderbouw van de wezens die actief zijn bij fijnstoffelijke processen, wordt bij zo goed als alle bekeringswerk van de missionarissen en missiezusters gewoon als onbestaande beschouwd. Maar dat is als het optrekken van een gebouw, zonder aandacht te hebben voor de fundamenten. Zo'n gebouw rust in het ijle. Het is dan ontdaan van zijn fijnstoffelijke structuur, van zijn innerlijke kracht, van zijn metafysiek.

Om het met de woorden van Maria Trips te zeggen, dan heeft het zout zijn kracht verloren. Zo kan religie onmogelijk nog een ervaarbare krachtwerking worden. Vergelijken we het met de piramide van het leven in de natuur: de talrijke korstmossen en grassen zijn voor ons onverteerbaar, maar via dieren die grazen en andere tussenstappen vindt de mens toch het nodige voedsel. Het hogere bouwt voort op het lagere. Het lagere kan zonder het hogere, maar het omgekeerde lukt niet.

Het hogere, de top, heeft die basis nodig om te kunnen bestaan.

Primitieve religies weten die fijnstoffelijke energieën veel beter te benutten dan bijvoorbeeld het christendom in zijn huidige vorm dat kan. Vandaar het nog steeds actuele succes van die niet-Bijbelse religies en van een beweging als New Age[11]. Laten we echter duidelijk zijn: Christus heeft heel zeker een kerk gewild. In *Mattheüs 16:18* zegt Hij tot de apostel Petrus : "Jij bent Petrus, en op deze steenrots zal ik mijn kerk bouwen, en de poorten van de hel zullen haar niet overweldigen." De term 'petra' betekent zowel in het Latijn als in het Grieks 'rots'. Christus beschikte over zeer sterke krachten. Hij was een helderziende en een magiër. Hij gaf zijn helderziendheid en zijn macht door aan zijn apostelen. In principe beschikt dan ook elke priester erover. Maar praktisch gezien is dat nadien in de loop der eeuwen een heel ander verhaal geworden.

[11] Zie op deze website, tabblad cursussen o.m. cursus 10.4. : Inleiding tot New Age.

39.7. Een seculariserende richting

WM. - De Welsche occultiste Dion Fortune zegt in haar boek *Psychische zelfverdediging*[12], dat de gemiddelde geestelijke niet erg bedreven is in de techniek van het occultisme, van het beheersen van fijnstoffelijke processen, en dat hij daarom weinig of niets begrijpt van zijn religieuze verrichtingen. Het blijft voor haar een open vraag welke invloeden de priester naar het altaar brengt en welke krachten hij nadien verspreidt. Zij verwoordt hiermee toch een zeer ernstige kritiek op de eerder seculariserende richting die de kerk in de loop van haar eeuwenlange geschiedenis is ingegaan. Als gevolg hiervan kan men zich ook heel wat vragen stellen naar de opleiding en het werk van vele geestelijken. Wijzen we er ook op dat onze westerse cultuur, in tegenstelling tot onze orthodoxe geloofsbroeders, in de 18de eeuw doorheen 'de verlichting' is gegaan, een cultuurstroming die eerder vijandig stond tegenover al het paranormale en het religieuze en wiens invloed nog steeds nawerkt, vooral dan via de exacte wetenschappen.

De hoofdzakelijk intellectuele opleiding van de modale geestelijke steekt bijvoorbeeld ook schril af tegen de opleiding tot sjamaan, maraboe, medicijnman, tovenaar, of lama, waar wel paranormale gaven worden vereist en ontwikkeld en waar men, op dat magische terrein, een effectieve oplossing voor een concreet levensprobleem tracht te bereiken. Onder meer in religies als santeria, macumba en voedoe is men magisch actief om voor de dagelijkse problemen van de mensen een oplossing te vinden.

Ook Alexandra David-Neel, *Magic and mystery in Tibet*[13], spreekt bij haar opleiding tot lama niet zozeer van een intellectuele studie, wel van een belangrijke occulte inwijding. "Bij de Tibetanen bestaan die inwijdingen niet uit het meedelen van een leerstelling of een geheim, maar uit een overdracht van een vermogen of occulte kracht, die de leerling in staat stelt tot het volbrengen van de speciale verrichting waarvoor hij de inwijding ontvangt. De Tibetaanse uitdrukking "angkoer dei" vertaald als 'inwijding', betekent letterlijk "het overdragen van macht". Tot zover mevrouw David-Neel.

De wijze waarop een aantal priesters hun religieuze functie vervullen, heeft wel eens meer iets van een profaan ambtenaar en steekt bijvoorbeeld ook schril af tegen de handelswijze van Jezus. Hij legde de handen op en genas zieken. Zo in *Lucas 8 :43/48* waar Jezus de vrouw genas die aan

[12] Fortune D., Psychische zelfverdediging, een studie in occulte pathologie en criminaliteit, Amsterdam, Gnosis, 1937, 102

[13] David-Neel A., Magic and mystery in Tibet, London, Unwin paperbacks, 1939-1, 1965, 356. (// Mystiek en magie in Tibet, Amsterdam, Gnosis, 1941).

bloedvloeiing leed. Zo ook bij Zijn andere mirakels. Ook de apostelen legden de handen op en genazen zieken. In *Jeremias 18:18* worden degenen die tussen het hele volk en God bemiddelen, “priester, wijze, profeet” genoemd en in *Mattheüs 23:34* heten zij “profeten, wijzen en Schriftgeleerden”.

HP. - Keren we terug naar Maria Trips en haar tekst *Priester und Mystik*[14]. Zij vervolgt dat het priesterschap en de mystiek met elkaar verbonden zijn. De roeping en wijding van een priester behoren tot de mystiek. Als hij voor dit laatste geen interesse meer toont, dan schiet hij in zijn priesterschap tekort. Dan vindt de gelovige in die middelaar niets bovennatuurlijks meer, want de priester geeft dan de rijkdom, de macht en de kracht die hij bij zijn wijding ontving, uit handen.

Dat Jezus zelf het anders had voorzien, blijkt uit *Marcus 16:17-18*, waar Jezus zegt: “Deze wonderen zullen hen begeleiden die geloven: in mijn naam zullen zij duivels uitdrijven, vreemde talen spreken, slangen opnemen. Al drinken zij dodelijk gif, het zal hun niet schaden. Zieken zullen zij de handen opleggen, en zij zullen genezen.” Jammer genoeg stelt Sint Augustinus, die in 430 sterft, vast dat die begaafdheden al in zijn tijd praktisch uitgestorven waren. Onze cultuur heeft blijkbaar heel wat van haar innerlijke kracht verloren. Het lijkt wel een regelrechte contradictie dat missionarissen getuigen dat magische praktijken en mirakels zich wel in de buitennatuurlijke religies voordoen, maar dat het bovennatuurlijke niveau, dat beweert zich op hogere energieën te kunnen beroepen, hier nauwelijks een antwoord op heeft.

GL. – Ik ken twee missiezusters, die heel hun leven in Congo missiewerk hebben gedaan, en die zijn totaal vreemd aan dat onderwerp. Die lachen dus met de toverijen van de tovenaars. Ze zeggen dat het lichtgelovige naïevelingen zijn. Maar dan denk ik: hoe kun je nu een heel leven daar middenin zitten en er eigenlijk nooit opmerkzaam op zijn?

HP**.** – Dat is wat P. Feyerabend, de wetenschapsfilosoof, zegt. Ze gaan er nooit serieus op in, zo klaagt hij. De oppervlakkigste argumenten nemen ze aan om te zeggen dat geloof aan tovenaars naïef is, en ze onderzoeken het nooit. Dat heeft Heidegger zeer goed gezien. Natuurlijk, Heidegger met zijn nazisme, dat is wat anders. Hij heeft als rector van een universiteit nooit het nazisme willen veroordelen, ook niet na de oorlog, toen die vele wantoestanden van onder meer de concentratiekampen aan het licht kwamen. Dat had zijn politieke redenen, hè, maar hij heeft toch het probleem dat ook Sterley

[14] Trips Maria, Priester und Mystik, 1948, Weingarten (Württemberg).

beschrijft, gezien – al was het maar gedeeltelijk, hè. Ja jong, dat is tragisch, hè. Maar kijk, op die welbepaalde Tv-zender voelt een priester zich geroepen om te beweren dat de mensen niet bij al die helderzienden moeten gaan om geëxorciseerd te worden. Alsof enkel het misbruik bestaat, en niet het gebruik. De Kerk begint nu gewaar te worden dat ze haar cliënteel verliest. Ach ja, dat is het gevolg van haar eigen positie.

Als je de missionarissen hoort van vroeger: als ze in contact kwamen met al die primitieve culturen, kregen ze daar op den duur schrik van, want ze ondervonden dat die magie bijzonder efficiënt is, maar zeer gevaarlijk. Het is een effectieve, maar tegelijkertijd een bijna krankzinnige wereld.

Ik ga mijn gebed zeggen: "Vader, Zoon, Heilige Geest, Heilige Drie-eenheid, Vader, kom opnieuw tussen, want dat is een breder kader. Heilige Drie-eenheid, heb daarom recht op eeuwige dankbaarheid, VADER".

Ik sluit dat gebed af met het woord 'vader', waardoor de wezens die hierbij helpen, weten dat het gebed ten einde is. Het staat eveneens in hoofdletters omdat de wezens hierdoor heel goed begrijpen dat het de schepper van alle leven is, die bedoeld wordt.

39.8. Mediale figuren

GL. – Waarom bidt u eigenlijk als wij dieper op het onderwerp ingaan, of een ander onderwerp aansnijden? Omdat dat buiten de voorbereiding van vandaag valt?

HP. – Ja, ik ben eigenlijk met een specifiek probleem van iemand bezig, en als ik dat verbreed moet ik altijd Onze Lieve Heer erbij roepen, want die fijnstoffelijke wezens die zich daarmee gaan bezighouden, moeten hun taak goed begrijpen. Ik moet hun dat duidelijk maken, want zij kennen onze wereld niet. Ik ben dan een soort mediale figuur tussen hun wereld en de onze. Als ik afwijk, zijn ze daar niet op voorbereid, en dan moeten ze een toevoer van levenskracht krijgen zodat ze die verbreding aankunnen.

GL. – Is het dan niet aangewezen dat ik een beetje mijn mond houd en u niet stoor in uw concentratie?

HP. – Neen, je moet beslist je vragen stellen, want daarvoor juist dient dit gesprek. Maar ik moet weten dat de wezens die voor een bepaald probleem aangesproken worden – en er zijn er hele grote bij – niet afwijken. Ik moet

nagaan of ze hun taak goed kennen. Die onzichtbare wezens hebben mij nodig om de wereld te kennen waarin wij leven. Ze beïnvloeden hem wel, maar vaag, niet precies. Dat is de rol van al die figuren in die – ook heidense – religies, versta je? Noem dat de magiër of de ziener of een mediale figuur of ik weet niet wat. Die maken dat deze wezens het probleem zeer scherp zien. Vaag weten ze het allemaal wel, hè, maar niet precies. Er zijn dikwijls erg machtige wezens bij, maar een aantal anderen zijn enkel van een infra-humaan niveau.

Ik ken een zienster, zij beschrijft de mensheid van vóórdat de oude Grieken met wetenschap begonnen zijn. Heel wat zieners en ziensters kwamen (en komen) bij het uitoefenen van hun helderziendheid in trance. Ze waren (en zijn) dan een tijdje niet meer van deze wereld. Maar strikt gezien is dat een vorm van bezetenheid. Die mensen zijn op dat ogenblik zichzelf niet. Eén of ander wezen gebruikt hun infrastructuur om een boodschap over te brengen. Zo vertelden heel wat denkers van de Oudgriekse religie dat hun goden zowel waarheid als onwaarheid vertelden. Helderziendheid waarbij de ziener zichzelf niet is, blijft verdacht. Hoe weet je dat de inspiratie van de Bijbelse God komt, en niet van de één of andere leugengeest?

Enkele Oudgriekse denkers had hun bedenkingen toen ze vaststelden dat hun goden eigenlijk demonisch zijn, dat ze zowel goed als kwaad doen, afhankelijk van hun gezindheid. Zo zien we dat de Griekse oppergod Zeus aan de Grieken de wetten dicteert, maar dat hij zijn vrouw Hera bedriegt met vrouwelijke stervelingen, en dat hij Leda, de echtgenote van de Spartaanse vorst, verkracht. De mensen wisten van het bestaan van deze dubieuze natuur, maar legden zich erbij neer. De goden beslisten. Het was het noodlot. Een aantal Oudgriekse denkers had ingezien dat er nood was aan een ander type, een rationeel type van beschaving. Want als wij in die primitieve wereld van wisselvallige zieners en ziensters en hun zenuwcrisissen en fantasieën blijven steken, dan geraken wij niet vooruit, zo meenden ze.

39.9. Een leugengeest

WM**.-** Verwijzen we naar *1 Kon 22*, waar verhaald wordt hoe enerzijds een leugengeest[15] bezit neemt van de vierhonderd zieners van de koning van Israël en anderzijds hoe de profeet Mikeas, de enige is die Gods ingeving juist duidt. Vatten we deze tekst samen: Op een zekere dag komt de vorst van Juda, met zijn leger, het leger van Israël versterken in een oorlog tegen de vorst van Aram. Zoals in die tijd gebruikelijk was, raadpleegt men eerst de zieners om na te gaan wat de kansen op een overwinning zijn. Blijkbaar bezat Israël toen

[15] Zie het boek : De 'Homo Religiosus', 2.4. Helderziendheid, Een leugengeest.

slechts één ziener die met God in vriendschap leefde, en wel de profeet Mikeas. De overige 'zieners', een vierhonderd in aantal, lieten zich niet door God inspireren. Ze konden slechts 'zien', als zij in trance, in vervoering waren. Maar dat betekent verlies van zelfbezit. Ze zijn dan 'zichzelf' niet meer. Een andere 'entiteit' dan God of zijn afgezant inspireert, ja beheerst hen en vertroebelt hun 'helderziendheid'. Zo is het niet zeker of zij nog 'ware dingen' kunnen meedelen. De Bijbel, *1 Joh. 4:1*, waarschuwt bij herhaling voor dit 'onderscheid der geesten' : wees bijzonder kritisch voor zulke inspirerende wezens, en ga na of ze wel degelijk van Godswege gezonden zijn. Uiteindelijk blijkt zoiets uit de bereikte resultaten. "Aan hun vruchten zul je ze kennen", zo lezen we het in *Math. 7:18*.

De vierhonderd voorspellen de vorst van Israël de overwinning. Mikeas voorspelt dit echter niet. Hij reageert in twee keer. Eerst maakt hij de vorst bespottelijk en zegt met een zekere ironie: "Ga maar strijden, en je zal in je opzet zeker lukken". De vorst begrijpt onmiddellijk de grootspraak en eist de echte waarheid. Daarop wordt Mikeas ernstig: "Ik 'zag' heel Israël over de bergen verstrooid als schapen zonder herder en Jahweh sprak: "Zij hebben geen heer, laat hen rustig huiswaarts keren". Vervolgens 'zag' ik Jahweh, gezeten op zijn troon. Hij vroeg aan zijn getrouwen: "Wie wil de vorst van Israël overhalen om tegen het leger van Aram te strijden, zodat de koning zijn eigen dood zal tegemoet gaan?" Daarop trad een geest naar voor en zei tot Jahweh: "Ik wil hem overhalen. Ik ga een leugengeest worden in de mond van al zijn profeten". Daarop zei Jahweh: "Ga en jij zal slagen." Mikeas vervolgt: "Welnu, thans heeft Jahweh een leugengeest in de mond van al uw profeten gelegd, omdat Jahweh uw verderf heeft besloten". Zo kreeg de vorst die de waarheid eiste, ze van de profeet op een onverbloemde wijze te horen. De koning aanvaardt deze voorspelling echter niet. Ontzet, geeft hij Mikeas een slag in het gelaat en roept uit : "Hoe zou de Geest van Jahweh mij verlaten hebben om tot u te spreken?" Mikeas blijft rustig en antwoordt: "Uitgerekend dat zal je merken op de dag dat je jezelf voor God zult verbergen en voor zijn aanschijn zult vluchten. Ga, en je zal zien". De vorst laat hierop de profeet in de gevangenis werpen. Mikeas herhaalt: "Indien jij ongedeerd terugkeert, dan heeft Jahweh niet door mij gesproken". Israël gaat het gevecht aan en verliest inderdaad de strijd. De vorst bekoopt zijn verkeerde keuze met de dood. In zijn strijdwagen wordt hij door een pijl getroffen. Tot zover de Bijbel.

In dit verhaal was er slechts één Godvrezend ziener op vierhonderd extatische, op roes en trance voortgaande, andere zieners. Men kan zich hierbij afvragen hoe de verhouding vandaag bij ons ligt tussen de met God bevriende zieners en de overige. Als men die feitelijke wereld nagaat, ligt het voor de hand

dat deze verhouding verre van gunstig zal zijn. Tussen honderden mensen die werken met een pendel, kaartlegsters en andere 'zieners' en 'ziensters' is er vaak maar één enkele die in vriendschap leeft met God. Deze laatsten vertellen ons dat een voortdurend gebed een noodzaak is om van ogenblik tot ogenblik niet foutief geïnspireerd te worden door één of andere misleidende 'leugengeest'. Een hoge waarheid onvervormd en zuiver tot in deze wereld brengen - apocalyptiek heet dat - heeft op zijn weg naar deze wereld' heel wat hindernissen te overwinnen. Keren we na deze toelichting terug naar het gesprek.

39.10 De gruwelen van die volkeren.

HP**. -** En dan, de Bijbel beaamt ook dat helderziendheid in de niet-Bijbelse culturen misleidend kan zijn. In de Bijbel, *Deuteronomium: 18:9 vv*. lezen we met betrekking tot zulke mantische praktijken wat volgt: "Wanneer gij het land, dat Jahweh uw God u schenkt, zijt binnengegaan, zult gij niet dezelfde gruwelen bedrijven als die van die volkeren. Men zal bij u niemand aantreffen die zijn zoon of dochter aan het vuur prijsgeeft, die waarzeggerij, bezwering, helderziendheid of magie pleegt, die schimmen en waarzeggers ondervraagt, die 'doden' aanroept. Want al wie dergelijke praktijken pleegt, is Jahweh uw God tot gruwel. Terwijl het om deze gruwel is dat Jahweh uw God deze volkeren voor u uitdrijft."

Tegenstanders van helderziendheid zien hierin een duidelijke veroordeling ervan en willen alle mantiek en magie uit de religie verbannen.

Voorstanders stellen dan weer dat deze veroordeling, enkel geldt voor "de afschuwelijkheden van die volkeren", namelijk die volkeren die wezens contacteren die geen beroep doen op Jahweh's inspirerende levenskracht. Deze voorstanders zien niet in wat voor kwaad erin schuilt om met het gebruik van hoge goddelijke energieën te trachten de levensproblemen van mensen ook op een paranormale wijze op te lossen. Deze visie wordt onder meer versterkt door *Ecclesiasticus (Ben Sira) 34:5.* "Waarzeggerij, wichelarij en dromen: allemaal ijdelheden, tenzij zij als bezoekers van de Heer gezonden worden". Daarom ook zal een met God bevriend ziener, vooraleer zich te concentreren op het probleem, in een gebed vragen om niet misleid te worden door mogelijk indringende geesten.

Het mag echter duidelijk zijn dat voor een rationalistisch ingesteld mens iedere vorm van mantiek of magie op bedrog berust. Bij velen is dat een vooropstelling. Zijn of haar oordeel is niet het resultaat van een onderzoek,

maar rust op een veronderstelling. Helderziendheid mag niet bestaan, want dat strookt niet zijn of haar opvatting van de werkelijkheid, zo wordt gesteld. Om het enigszins met de woorden van Sterley te zeggen: “bij zo iemand omgeven de materiële vooropstellingen de mens als een schild waarachter hij enkel waarneemt wat hij met zijn rationalistische rede kan verklaren”.

In de westerse cultuur is heel die paranormale wereld eeuwenlang met minachting bejegend of in de vergeethoek geraakt. Het buitennatuurlijke en het bovennatuurlijke werden, en worden, bij velen nog steeds uit het bewuste denken geschrapt. Maar onbewust en onderbewust werken al die dingen door. Door die wereld van de fijnstoffelijke krachtwerkingen te ontkennen, heeft de rationalistische interpretatie van die heidense culturen en zelfs van de Bijbel, veel meer onderdrukt en verdrongen dan opgelost. En nu komt dat boven in New Age en aanverwante bewegingen. Maar die blijven wezenlijk ‘harmonie der tegengestelden’.

39.11. De harmonie der tegengestelden

WM. – Verduidelijken we deze laatste uitdrukking. De auteur Kristensen, *Verzamelde bijdragen tot kennis der antieke godsdiensten*[16], heeft het over de demonie zoals ze te vinden is in bijna alle archaïsche, antieke en klassieke religies. Heil en onheil gingen van de goden uit. Menselijke wensen en idealen waren voor hen geen wet. Hun natuur was demonisch, ondoorgrondelijk en onberekenbaar. Heil en onheil waren van hen afkomstig, ook de ondergang en opgang, de tegenstellingen die het blijvend leven der wereld uitmaken. De wil van deze godheden was het noodlot, goddelijk maar onmenselijk. Rechtvaardig in de gewone zin van dat woord waren de godheden niet. Door hun handelwijze verloochenden zij de wetten die zij nochtans voor de mensen hadden vastgesteld. De mensen waren zich van deze tegenstrijdigheid in het ‘goddelijke’ wezen volkomen bewust”.

Kristensen noemde deze dubbelzinnigheid de ‘harmonie der tegengestelden”. Benadrukken we hierbij dat het helemaal geen buitenstaanders zijn die deze heidense religies als onbetrouwbaar duiden. Nee, het zijn de gelovigen van deze religies zelf die het zeggen.

Wat Kristensen zegt is niet nieuw. Reeds de apostel Paulus sprak van demonische wezens die de mens willen misleiden. Hij noemde ze ‘de elementen van deze wereld’ (*Gal 3:19; Kol 2:15, 2:18*) die moeten

[16] Kristensen W.B., Verzamelde bijdragen tot kennis der antieke godsdiensten, Amsterdam, 1947, N.V. Noord-Hollandse Uitgevers Mij, 105/124.

vooropgesteld worden, willen wij deze wereld begrijpen zoals hij is. Tot die elementen behoren zoals gezegd de heidense goden. Oorspronkelijk waren een aantal van hen helpers van God en kregen zij elk een deel van de werkelijkheid onder hun beheer. Doch ze keerden zich hoogmoedig tegen hun schepper en kozen ervoor om eigenmachtig en eigenzinnig hun domein te beheersen. Hun eigendunk maakte dat ze hierbij blind, demonisch of satanisch werden ten overstaan van alle geestelijke ideeën en waarden. Wil men de wereld zoals hij in feite is, met zijn onvolmaaktheden en gebreken, begrijpen - de Franse schrijver Jean Marques-Rivière[17], sprak van "het slagveld van de westerse beschaving"- dan, zo stelt Paulus, moet men vooropstellen dat deze wereld in hoge mate beheerst en geïnspireerd wordt door demonische en satanische invloeden allerhande. Zulke geesten en goden werken eigenlijk voortdurend aan de afbouw van geestelijke ideeën en waarden.

Zo zien we dat het bij de bekoring van Christus in de woestijn (*Matth. 4:* 8v) Satan is die, als 'vorst van deze wereld'(!), aan Jezus alle koninkrijken schenkt op voorwaarde dat Jezus zich aan hem onderwerpt. Ook *Luc. 4:5* en *Joh. 18:36* stellen dat alle koninkrijken van de wereld in de handen van Satan gegeven zijn. Jezus betwist Satan het bezit van deze wereld niet, maar zegt dat zijn rijk juist niet van deze wereld is. Jezus zal met zijn lijden en sterven inderdaad spoedig ondervinden wie het in deze wereld voor het zeggen heeft.

Dat het kwade zijn macht in deze wereld wil uitgeoefend zien, en niet duldt dat dit al te opvallend aan het licht wordt gebracht, blijkt onder meer bij het schrijven van teksten die hierover waarheid aan het licht willen brengen. 'Apocalyptiek' heet dat. De priester-ziener was, telkens hij een cursus had afgewerkt, behoorlijk ziek en moest een tijd hiervan bekomen. De webmaster kan dit beamen. Na het samenstellen van de teksten 33 (De duivel), 34 (De seekoei), 35 (Rock 'n Roll), 36 (Godvergeten) en 37 (Mirakel 71) lag hij enkele dagen met 40° koorts in bed. Het kwade, eens aan het licht gebracht, slaat ongenadig en onverbiddelijk toe. Bidden en blijven bidden, beroep doen op fijnstoffelijke helende wezens en energieën is blijkbaar het enige verweer.

Besluiten we dit hoofdstukje dan ook met een kort gebed. "Heilige Drie-Eenheid, red ons door het eeuwige vuur van het laatste oordeel, dat al wat op ons weegt, verschroeit, radicaal en voor eeuwig. Daarvoor hebt U recht op onze eeuwige dankbaarheid."

[17] Rivière J. M., A l'ombre des monastères Thibétains, Paris, Attinger, 1930, 177.

Waarom wordt hier het laatste oordeel vermeld? Omdat de boze wezens weten dat zulks het einde van hun heerschappij betekent. Dan komt hun oordeel, en dat vrezen ze. Door hen in een gebed er bij herhaling aan te herinneren komen sommigen – niet allen – enigszins tot bezinning. Denken we aan bezetenen in het evangelie. Eens ze worden geconfronteerd met Christus en zijn macht, vragen de geesten die de betreffende mens bezeten maken, aan Jezus of het laatste oordeel al is aangebroken. Zo goed weten ze dat die dag het einde van de uitoefening van hun macht betekent.

39.12. Een krankzinnige sfeer

HP. - Het is ongelooflijk hoeveel mensen ik tegenkom waarvan ik zie dat er wat aan mankeert. Ze zijn gezond van geest, maar de sfeer waarin ze leven en de occulte wezens die hen beïnvloeden zijn in een meer of mindere mate krankzinnig. En de kerk, de clerus sedert eeuwen, ja reeds 1900 jaar lang, roert daar niet aan. Zij heeft daar sacramenten voor maar die sacramenten verdoezelen veel meer dan dat ze oplossen. Ge kunt iemand dopen, maar hij blijft bezeten. De priester geeft het sacrament, dat principieel werkt, maar het wordt opgeschort door die basis, die ongezond is.

Hetzelfde met een deel van de moderne geneeskunde. Ik zie dat nu van dichtbij omdat ik mensen help waarbij de hedendaagse geneeskunde machteloos staat. Sedert jaren geven ze aan krankzinnigen medicijnen. Maar dat onderdrukt en verdringt, doch dat lost het occulte probleem van die mensen niet op. In hun volgende leven lijden ze terug aan dezelfde kwaal.

Kijken we naar de Joden in het evangelie (*Marc. 2:5*). Jezus geneest op de sabbat een lamme, en zegt hem: “neem uw bed op en ga naar huis”. De joden zeggen dat Jezus daarom moet sterven. Geef toch toe dat dat krankzinnig is. Nochtans de Joodse cultuur bestaat niet uit krankzinnige mensen, maar de sfeer, de occulte sfeer is krankzinnig. Daarom heeft Sint Paulus reeds kritiek op de Joodse wet, die verzadigd is van ‘de elementen van de wereld’, elementen die zeggen : je mag dat niet doen, en je moet dat laten. Je mag op die dagen dat niet eten, tijdens die uren dat niet doen. Hoe kunt ge daar mee leven? Paulus heeft gelijk, maar hij heeft er nauwelijks aan geroerd.

Hij heeft wel geëxorciseerd, maar vandaag is dat in de kerk zo goed als verdwenen. Het gevolg is dat aan die occulte basis waaruit de mensheid via de evolutie vanuit de anorganische natuur gegroeid is, niet is geroerd, en nu komt dat zoals gezegd onder meer in New Age naar boven.

39.13. Indringende geesten

HP. - Dat de werking van een sacrament kan worden opgeschort werd mij duidelijk bij de volgende getuigenis. In zijn tijd, en dat is eeuwen geleden, zei een zekere Theodotus[18] : “Het is aangewezen om het doopsel met vreugde tegemoet te gaan. Maar, aangezien dikwijls onreine geesten in het sacrament mee neerdalen en meteen het sacramenteel merkteken ook verwerven - iets dat dergelijke geesten in het vervolg onbeheersbaar maakt -, geraakt onze vreugde in vrees verwikkeld uit bezorgdheid dat ook onreine wezens mee in het doopwater zouden afdalen”.

Ziehier deze voor ons zeer belangrijke tekst. De schrijver uit zijn bezorgdheid over het feit dat onreine geesten mee toegang krijgen tot de dopeling, en dit als het doopsel niet met de beste zorgen wordt toegediend. De schrijver trekt iets bloot - apocalyptiek - dat een groot gedeelte van de hedendaagse clerici blijkbaar niet ‘ziet’. Het oudere doopselritueel bevatte een gebed dat een exorciserende, een kwaad bestrijdende werking, had. Een zekere seculariserende tendens in de kerk minimaliseert tegenwoordig echter het bestaan van het kwaad en van de duivel. En dus werd die exorcisme-formule uit het doopsel geschrapt. Maar als de duivel niet bestaat, zo vragen goedmenende gelovigen zich af, waarom laten we ons dan nog dopen, en van wat of van wie heeft Jezus ons dan verlost?

Enkele jaren geleden deed zich in West-Vlaanderen het volgende voor. Een koppel, waarvan de vrouw onderwijzeres was en reeds drie kinderen had, kreeg er een vierde, een bloem van een meisje en een kerngezond kind. ‘s Nachts sliep het als een roosje. Na een tijd kon de moeder zelfs haar onderwijsopdracht hervatten. Dan kwam de dag van het doopsel. Heer oom, een priester, kreeg de eer. Van die dag af weende het kind zodra de nacht intrad, .. tot de morgen. De huisarts, later de kinderspecialist kwamen eraan te pas: “Het kind heeft te veel lawaai gehoord op het familiale doopfeestje”. Er volgde een medicatie, maar geen resultaat. Totdat men ten einde raad een zienster raadpleegde.

Deze dame, wat achterdochtig omdat zij een priester in het gedrang ziet komen, zegt dan toch maar wat zij ‘voelt’. Zij stelt: “Gij moet mij niet geloven maar ik houd het radicaal staande. Ik zie, wanneer ik mij op de ritus van het gieten van het doopwater concentreer, een aantal ongure geesten, zwarte gedaanten, die, mee met het doopwater, in het kind dringt. Laat het dus door

[18] Zie op deze website, cursus : 9.5. Elementen van religiefilosofie 1994/1995, Steekproef 56. Indringing.

iemand die zoiets meester kan, bewerken, 'bezweren' misschien. Maar, ik leg er de nadruk op, bewerken 'in die precieze zin'. Het koppel is op een priester gevallen die een ritus uitvoerde 'in die precieze zin'. Vanaf die dag sliep het meisje weer normaal. Wie hieruit zou besluiten om een kind dan maar niet te laten dopen, maakt hier duidelijk de verkeerde keuze. Het doopsel moet niet afgebouwd, wel geherwaardeerd worden. Wil het efficiënt zijn tegen kwade invloeden, lijkt het aangewezen dit ritueel terug te voorzien van een exorciserende formule.

En over 'de harmonie der tegengestelden' nog het volgende. Onlangs kwam ik in een boekhandel een zwarte tegen. Ik bekeek hem en ging naar hem toe. Ik zei hem dat zijn overleden tante achter hem stond, dat ze hem graag zag maar dat ze zeer streng was. Elk westers mens die door een vreemde zo zou worden aangesproken zou denken dat die man wel gek moet zijn, maar die zwarte dacht zo niet. Hij luisterde aandachtig. Hij stond stom verbaasd en beaamde nadien dat het waar was. In zijn cultuur leeft dat nog allemaal. En hiermee was het ijs gebroken en begonnen we een levendig gesprek. Hij was blij hier iemand te ontmoeten die dat paranormale terrein ook kende en het niet, zoals de meeste westerlingen, infantiel vindt of het weglacht.

Ik ga mijn gebed zeggen: Vader, Zoon, heilige Geest, heilige Drieeenheid, Vader, weerom Uw tussenkomst a.u.b. Daarvoor hebt U recht op onze eeuwige dankbaarheid, VADER.

Hij vertelde dat hij was lid van de loge van …. (een land). Hij woonde in … (een midden Amerikaans land) en was er een medewerker van de aartsbisschop van … (een hoofdstad) voor de katholieke jeugd. Hij was katholiek geworden maar zijn vader was hungan, thuis in die zwarte magie. Hij vertelde dat hij de katholieke kerk apprecieert omwille van haar moraal, waarmee hij impliciet te verstaan gaf dat het in zijn milieu niet zo is. De wereld van die hungans, is de ene keer gewetensvol en dan weer gewetenloos. We ontmoeten er weer de eeuwige 'harmonie der tegengestelden' zoals Kristensen[19] dat beschrijft, of zoals de apostel Paulus dat 'de elementen van de wereld' noemt, elementen die men moet vooropstellen om de wereld zoals hij feitelijk is, te begrijpen. De dagelijkse nieuwsberichten getuigen van het feit dat b.v. niet ieder staatshoofd gezond is van geest, maar in mindere of meerdere mate in een krankzinnig milieu leeft of zelfs van enige krankzinnigheid lijkt te getuigen. De wereld wordt wel eens meer geregeerd door normen die niet bepaald van een hoge ethiek getuigen.

[19] Kristensen W.B., Verzamelde bijdragen tot kennis der antieke godsdiensten, Amsterdam, 1947, N.V. NoordHollandsche Uitgevers Mij, 129.

WM. - Opmerking: Verwijzen we naar wat de moraalfilosoof Dirk Verhofstadt, en zijn boek *Atheïsme als basis voor de moraal*[20], ons voorhoudt. Hij schrijft: “Toch zijn er regels die we met zijn allen aanvaarden, ongeacht ons geloof. Zo moorden, stelen en bedriegen we niet - en dit niet omdat God dit vraagt - maar omdat dit maatschappelijk wordt afgekeurd en bestraft.” Tot zover dit citaat.

Het wekt verbazing om na twee verwoestende wereldoorlogen, en na bijna dagelijks kennis genomen te hebben van de weerzinwekkende feiten die zich op het huidige wereldtoneel voordoen, zulk een taal te horen. De geschiedenis en de dagelijks actualiteit leren ons dat er wel plaatsen en tijden zijn, en zelfs heel wat, waar dit alles niet wordt afgekeurd of bestraft. Zo absoluut als Verhofstadt het stelt lijkt dit wereldse referentiekader dan toch niet te zijn.

Wie de feitelijke evolutie van de mensheid nagaat, merkt dat geweld hieraan helemaal niet vreemd is. De profeet Jesaja *24: 1/6*, zei dat reeds in zijn tijd de aarde doordrongen was van bloed. Hij schrijft: “De aarde is ontwijd onder de voeten van haar bewoners, want zij hebben de wetten overtreden”. Oorlogen blijken zowat de hele geschiedenis der mensheid te teisteren. De huidige tijd moet daar zeker niet voor onderdoen. De gewone volksmens lijdt er meestal het meest onder. Hij wil helemaal geen oorlog, hij wil in vrede kunnen leven. Vaak zijn het een aantal onverantwoordelijke leiders die uit eigendunk voor het brute geweld kiezen. Zoveel ouders worden hun kinderen ontnomen, en omgekeerd, zoveel kinderen hun ouders. Zoveel partners verliezen hun geliefde. Het veroorzaakt zoveel bittere ellende die ook na de dood niet direct is opgelost.

Zieners vertellen ons dat het leven na de dood van zulke heersers één grote verschrikking zal zijn. Zij zeggen ons eveneens dat zij, in uitgetreden toestand, merken dat de aura rondom de aarde donkerder kleurt bij elk nieuw wapengeweld.

In dit verband vertelt de helderziende W. Gmelig, *De aura, uitstraling van mens, dier en plant*[21], ons over het bestaan van een zogenaamde groepsaura. Hij schrijft “Het is zo dat wanneer een grote groep mensen eendrachtig aan hetzelfde denkt, er een soort ‘groepsaura’ kan ontstaan en dat geldt zowel ten goede als ten kwade”.

[20] Verhofstadt D., Atheïsme als basis voor de moraal, Houtekiet, Antwerpen / Utrecht, 2013, p. 11.
[21] Gmelig Meijling / W.H., Gijsen W., De aura (Uitstraling van mens, dier, plant en steen), Deventer, Ankh - Hermes, 1975, 24.

Men kan zulk een groepsaura of gedachtevorm ook bewustzijnsvorm heten, want niet alleen de gedachte, ook de verbeelding, het gevoel, het verlangen en de wil, het hele bewustzijn is er mee gemoeid. Deze, door de mensen zelf geschapen vormen, bewegen zich om ons heen als fijnstoffelijke zelfstandige 'wezens' en beïnvloeden ons. Zo beschouwd is de mens zelf een medeschepper van heel wat fijnstoffelijk leven rondom hem.

Gisela Graichen, *De nieuwe Heksen*[22], heeft het over de kracht van zulke gedachtevormen. Zij schrijft: "Al die mensen die fel tegen de oorlog demonstreren, schreeuwen daarin: oorlog, oorlog, oorlog. Dat is niet goed, want daarmee bouwen ze het energieveld 'oorlog' op. Als ik voortdurend over mijn angsten praat, leid ik daar steeds energie naar toe en versterk ik die angsten in plaats van ze te verminderen". Tot zover dit citaat.

Redeneert men hierop door dan ziet men zo dat onze moderne communicatiemedia de fijnstoffelijke zijde van vele gebeurtenissen haast eindeloos versterken. Men volgt ze op de voet en brengt ze dagelijks in elke huiskamer. Men wil immers voldoende kijkers halen. Het zijn niet de meest stichtende thema's die uitvoerig worden toegelicht. Daarom kijkt de gewone volksmens meestal niet graag naar het wereldnieuws. Sensitieven of zieners en ziensters zetten wel eens meer de tv af, omdat het kwade zodanig beklemtoond en herhaald wordt dat die fijnstoffelijke, negatieve uitstraling letterlijk de hele huiskamer vult. Zij trachten hun woning van dit kwaad te reinigen door b.v. een gelijkaardig gebed te bidden als het gebed vermeld op het einde van hoofdstuk 11.

Keren we terug naar de Verhofstadt die schrijft dat we geen God nodig hebben omdat het moorden, stelen en bedriegen toch al maatschappelijk afgekeurd en bestraft wordt. Voor deze moraalfilosoof heeft niet de religie, maar de maatschappij het laatste woord.

W.E. Hocking, *Les principes de la méthode en philosophie religieuse*[23] zal het beslist oneens zijn met Verhofstadt. Hocking schrijft: "Men kan in religie zoiets zien als een beslist 'neen'. De religieuze mens verzet zich tegen de dreigingen van de stoffelijke natuur die hem willen overheersen, om niet te zeggen verslinden. Religie is een besliste en massieve weigering. En wat zij weigert is dat de stoffelijke machten de gehele mens in hun greep houden. Het

[22] Graichen G., De nieuwe Heksen, gesprekken met heksen, Baarn, De Kern, 1987, 81.
[23] Hocking W.E., Les principes de la méthode en philosophie religieuse, in Revue de Métaphysique et de Morale, 29:4, 452/453.

is niet de gelovige, het is de ongelovige die naïef is ten overstaan van de natuurlijke verschijnselen. De diepste werkelijkheden behoren tot het domein van het onzichtbare. Geven we na deze opmerking terug het woord aan de priester-ziener.

HP. – Gaan we verder met onze zwarte. Op een zeker moment zegt hij dat al de echte hungans op het einde van hun leven krankzinnig worden. Waarom? Hun biologisch organisme en hun zenuwstelsel blijven niet bestand tegen enerzijds het kwaad dat zij veroorzaken, en anderzijds tegen het kwaad dat ze ondergaan. Gevolg: hun gezond verstand wordt overspoeld en ze worden dement, krankzinnig. Maar dat waren ze principieel al door de wereld waarin ze leven. Onze zwarte had zich wel tot het christendom bekeerd, maar dekt dat nadien toe, hij verdringt en onderdrukt dat. En plots, in de loop van het gesprek, toont hij spontaan zijn lidkaart van de loge van de vrijmetselaars. En hij was tegelijk de rechterarm van de katholieke bisschop voor de katholieke jeugd. Enerzijds zegt hij tot het christendom te behoren, maar anderzijds is hij lid van de loge der vrijmetselaars. Die twee gaan niet samen, ze zijn aan elkaar tegengesteld. Maar hij staat daar blijkbaar niet bij stil.

GL. Hoe is dat te rijmen?

HP**. -** Volgens mij speelde hij verbindingsman. Briljant verstandig he, en zo zwart, allé, als roet. Toen ik sprak van zijn tante was hij verbaasd. Maar dan is hij beginnen spreken. Ik toonde hem vijf boeken over de Voedoe religie. Ik bekeek hem en zei : “Ben ik mis, als ik meen dat de seksuele magie de sleutel van deze heidense religies is”. “Dat is zo”, bevestigde hij, “maar normaal spreken we daar niet over. Dat is een zeer delicaat thema”. En ik vervolgde met te zeggen dat men seksualiteit in onze westerse opvattingen helemaal niet als sacraal ervaart. De sacraliteit is meestal ver te zoeken.

Nu ziet men op tv en op internet seks naar believen en men denkt, zelfs in een aantal priesterlijke kringen, dat zulks in hoofdzaak, of zelfs alleen maar psychologisch en sociologisch is. Maar dat is vooral occult. Dat raakt uw fijnstoffelijke levenskracht. En daar ga je niet lichtzinnig mee om. Of, als je dat toch doet heeft dat occult gezien grote gevolgen. Dan treedt b.v. die fameuze parabel van de vijf wijze en de vijf dwaze maagden uit het evangelie van *Mattheüs 25:1-13*, in werking. Dat is eigenlijk een eindtijdparabel he. De vijf wijze maagden hadden hun lampen voorzien van de nodige olie, de vijf dwaze maagden niet. Toen Jezus terugkeerde waren de eersten gereed om Jezus te ontvangen, de dwaze maagden echter niet. Jezus raadt de mensen aan steeds

waakzaam te zijn, want enkel God kent het tijdstip waarop hij de mensen zal oordelen.

Of verwijzen we naar *Mattheüs 20:1-16* waar de werkers in de wijngaard die slechts het laatste uur van de dag gewerkt hadden evenveel loon ontvingen als zij die al van de ochtend druiven aan het plukken waren. Blijkbaar is de Hemelse Vader mild voor elkeen die zich tot hem richt, ook al komt dat inzicht bij 'de werkers van het elfde uur', bij diegenen die tot een rijper inzicht komen, vrij laat.

Ja, de reïncarnatie gedachte steekt ook hier de kop op. Kijk naar het evangelie waar het over de genezing van de blindgeborene gaat (Joh. 9/1-14)). De Joden, vragen aan Jezus wie er gezondigd heeft, hij of zijn ouders, zo dat hij blindgeboren wordt. Het is hiermee duidelijk dat de Joden geloofden aan een zonde voorafgaand aan de geboorte. Christus beantwoordde de vraag met te zeggen dat de werken Gods in hem geopenbaard worden. Maar eigenlijk is dat een ontwijkend antwoord. En daaruit besluit ik dat Jezus het reïncarnisme niet afkeurt, want daar had hij ruimschoots de gelegenheid. Volgens mij heeft Jezus dat thema niet publiek willen ter sprake brengen. Dat is geen onderwerp voor een breed publiek. De kerk is niet in staat om zich als gemeenschap met het occultisme bezig te houden. Ze moet dat reserveren aan exorcisten die dan in veel gevallen niet of niet voldoende bekwaam zijn.

Als ik het kerkelijke exorcisme zou willen gebruiken, dan zou ik eerst het ritueel van die ritus zelf moeten exorciseren. Indringende geesten hebben de oude tekst voor een groot deel ontkracht. Ze kennen hem al lang vanbuiten en voeren in een aantal gevallen samen met de priester het ritueel uit, echter met de bedoeling de kracht ervan af te bouwen. Maar dat voelen of zien die priesters nauwelijks of niet. Meer dan één exorcist[24] zal je zeggen dat een aantal gewone gebeden niet meer volstaat en dat er een nood is aan krachtigere gebeden. Eigenlijk zou zo een exorcisme uit een steeds veranderende tekst moeten bestaan, zodat die boze wezens hem gewoonweg niet meer kunnen memoriseren. Dan werkt de exorcist veel meer op zijn intuïtie van het ogenblik. Uiteraard blijft hij hierbij een niet aflatend beroep doen op de Triniteit.

[24] Zie op deze website, Tabblad: cursussen : Cursus 6.2.1. p. 111 : 3.3. – Een primitieve vorm van occult zieleleven. O.m.: J. Pearce-Higgins, Poltergeists, Hauntings and Possession, in: J.D. Pearce-Higgins/G.St. Whitby, ed., Life, Death and Psychical Research, London, 1973, 188ff.. Zie ook op deze website, tabblad boeken, het boek : De 'Homo Religiosus', 13.3.2., Bezweringen.

Eenzelfde bedenking geldt overigens ook voor een deel van onze meer gewone gebeden. Indringende geesten trachten die ook af te bouwen. Onze gebeden hebben enerzijds een vaste Trinitaire structuur, maar laten anderzijds ruimte voor een eigen formulering. En die kan men aanpassen aan de specifieke en individuele noden. Zoeken we het hierbij toch niet al te ver. Denken we b.v. aan de acteur Fernand Constandin, beter bekend als Fernandel, die bekendheid verwierf met zijn rol als pastoor in de Don Camillo-films. Hij sprak God aan in een volkse taal zoals die bij hem intuïtief opborrelde.

Dat de sacraliteit soms ver te zoeken is mag ook blijken uit sommige uitspraken van onze religieuze overheid. Een kardinaal die het moeilijk heeft met de fijnstoffelijke zijde van de werkelijkheid, en de vele wezens hieraan eigen, kan duizend keren zeggen: “ge moet kiezen tussen New Age of het katholicisme”, maar dat is een valse keuze. Ge moet kiezen tussen een klerikaal systeem en de objectieve waarheid. De kerk is een volksgodsdienst geworden en gebleven, en wil dat zijn, en roert aan al die zaken niet. En waarom niet? Als ge eraan roert, aan New Age en aan b.v. de reïncarnatieleer, dan pas zal men het doopsel beginnen te begrijpen, en het dogma van de erfzonde…

In de krant stond een artikel van een professor godsdienstpsychologie. Hij was naar een congres geweest waar vele exorcisten aanwezig waren. En die hadden vastgesteld dat er praktisch geen bezetenen meer waren. Ik ben in een lach geschoten. Maar het was veeleer een ‘tragische lach’, zoals de Oekraïense auteur Nikolai Gogol dat noemt. Hij beschreef het dagelijkse leven van de mensen en hun soms hemeltergende gebreken en zonden. Hun gedrag kwam hem wel eens karikaturaal over. Met veel humor, ironie en zelfs sarcasme keek Gogol toe, lachend doordat een karikatuur stemt tot lachen, maar eveneens wenend. Want eigenlijk is het tragisch dat men op dat congres de waarheid van de bezetenheid niet onder ogen ziet. Men denkt hierbij al te gemakkelijk aan hevige sensationele situaties, maar dat zijn veeleer uitzonderingen. De meeste bezetenheden zijn latent en sluimerend, maar daarom niet minder gevaarlijk of doordringend. Ik weet nauwelijks waar te beginnen. Het kwade toont zich op zovele plaatsen, maar velen zien het niet. Ik merk dat zovele mensen in een occulte sfeer leven, een sfeer die tekenen van krankzinnigheid vertoont. En zonder een goed Godscontact is men daar uiteindelijk niet tegen opgewassen.

Ik ga nu mijn gebed zeggen. “Vader, Zoon, Heilige Geest, Heilige Drie-eenheid, Vader, laat mij toe dit te vertellen want dit is tenslotte leerrijk. U heeft daarom recht op eeuwige dankbaarheid, VADER”.

39.14. Pater Jan

H.P**.** - Enkele jaren geleden kreeg ik een bezoek van een mevrouwtje uit een kleine gemeente. Ze vroeg me of ik Pater Jan kende. Ik antwoordde dat ik van die pater gehoord had, maar hem zelf nooit ontmoet had. Ik vertelde haar dat ik wel wist dat hij missionaris was geweest in Zaïre, en dat hij nu in Vlaanderen zijn oude dag vulde in een kleine parochie met een schoon oud kerkje en een oude pastorie. Dagelijks, om 19.30 u. deed hij er zijn avondmis. Zijn pastorie was altijd gevuld met vrouwen die hem wilden bijstaan bij zijn taken. En dat mevrouwtje zegt tegen mij: “kijk” zegt ze, “pater Jan is een zeer brave en voorname mens, maar als ik er ben, voel ik me nadien bijzonder vermoeid. En ik begrijp dat niet. Ik weet niet wat dat is, maar ik heb de indruk dat er van hem iets duisters uitgaat. Is dat mogelijk?”

Ik zeg “ja mevrouw, dat kan. De oppervlakteziel van iemand kan soms in tegenspraak zijn met zijn diepere ziel”. Ik heb die mevrouw enige raad gegeven, en haar naar enkele beschermende gebeden verwezen. Maar wat later kreeg ik bezoek van een juffrouw uit A. met eenzelfde verhaal over pater Jan. En beide dames kenden elkaar niet. Ik vertel aan die juffrouw weer dat de diepere ziel van iemand in contradictie kan zijn met zijn bewuste gedrag. En weer wat later hoor ik in grote lijnen hetzelfde verhaal, nu van een koppel dat daar elke zondag naar de kerk gaat. En beide zeggen me dat is toch helemaal niet aangenaam, als wij naar zijn hoogmis gaan en communiceren, dan zijn we daar de hele dag niet goed van. Hoe komt dat?” Weer vertel ik het verhaal van de voorgrond en de achtergrond en verwijs naar enkele gebeden.

Maar als mijn bezoekers weg zijn besluit ik van die pater Jan op te bellen. Ik zeg hem dat ik toch een gesprek met hem wil. Ik vertel van de drie, vier mensen die met hun problemen naar mij gekomen zijn. Ik zeg hem dat ze daar met hem niet durven over spreken, en dat ik dat ook niet achter zijn rug wil doen. Dus stel ik voor dat ik in de plaats van die mensen kom. En hij vond dat goed. En ik ben daar naartoe gegaan, op een schone zonnige namiddag en ik vertel hem dat. “Kijk”, zegt hij, ”ik ben 28 jaar missionaris geweest in Zaïre en die zwarte dames van mijn parochie ginds zegden mij dat ook”. “Dus het is niet alleen hier?” vroeg ik. “Neen”, zei hij, “ginder zegden ze dat van mij ook”.

Ik vraag hem daarop wat hij daaraan gedaan heeft, want zoiets is toch behoorlijk vervelend. Hij trok niet geïnteresseerd zijn schouders op. “Er waren zelfs zwarten”, zo vervolgde hij, “waarvan ik wist dat ze bij hun tovenaars of tovenaressen gingen als ze met mij in contact geweest waren, bijvoorbeeld bij een doopsel of ik weet niet wat, om dat ingebeelde negatieve van mij te neutraliseren”.

Ik vroeg wat zijn klerikale oversten daarvan dachten. Hij antwoordde dat zij dat op rekening van zwarte nervositeit en resten van primitivisme en zo zien. Dat heb ik hem persoonlijk horen vertellen, en onomwonden zei hij dat het hier in Vlaanderen hetzelfde was. Hij stelde zich hier geen vragen bij. Hoe kan een missionaris nu zo slordig zijn? Hij had die zwarten kunnen ondervragen. Maar hij deed er niks aan. Voor hem was dat allemaal primitief bijgeloof. En hij wist dat ze bij hun tovenaars gingen om daar iets aan te doen. Want dat zagen hun tovenaars juist: in zijn diepere ziel was pater Jan iemand die zich de energie van zijn gelovigen toe-eigende. Occult gezien deed hij niets anders dan de energie van zijn parochianen stelen, zowel in Afrika als in België, hun levenskracht uitzuigen. En daarom voelden zij zich in zijn bijzijn, in zijn eucharistieviering en zijn communie, van hun energie bestolen worden. Dan heb ik in mezelf gezegd: “nu begrijp ik waarom die missionarissen geen vat hebben op dat volk, ze gaan nooit in op wat die mensen zeggen. Je hebt bij de zwarten veel sensitieven die dat vampirisme, dat stelen van energie heel sterk voelen”.

De tragiek is dat iemand die energie van anderen steelt, de beste bedoelingen kan hebben, maar toch gevaarlijk, ‘nefast’ blijft, en onbewust onheil om zich heen blijft veroorzaken. Ook dit heeft zijn redenen.

Ik zei hem dat als hij wil, ik hem kan helpen om hiervan af te geraken. Maar hij heeft dat categoriek geweigerd… en dat is zijn dood geweest. Hij is kort daarna overleden. Mijn ‘stem’ zegt dat God hem wil helpen door een overmaat van barmhartigheid. God zou het niet moeten doen, maar hij doet het toch. Mijn stem zegt dat het niet eerlijk is dat pater Jan mijn hulp niet wil. Maar beeldt u eens in, dus achtentwintig jaar lang gaat hij niet in op wat de gelovigen ginds over dat vampiriseren, over het stelen van fijnstoffelijke energie van zijn parochianen, zegden. Hoe wil je in een goede verstandhouding met die mensen leven als je hen niet ernstig neemt? Hoe wil je dan dat ze de Bijbelse boodschap aanvaarden? Maar als je vermoedt dat je in je diepere wezen eigenlijk de mensen van hun energie berooft, dan ben je wellicht bang voor de waarheid. En inderdaad, hij bleef hoogmoedig.

En mijn innerlijke stem zei later dat hij nu in het diepste van de hel zit, hij wilde zich niet 'bekeren' he.

WM. - Opmerking: "Als hij wil, kan ik hem helpen om hiervan af te geraken" zegt de priester. Dat is een onwaarschijnlijke en ongelooflijke grote dienst die deze priester, onder leiding van zijn stem, een zeer grote heilige uit het begin der middeleeuwen, aan pater Jan aanbiedt. Het betekent dat deze priester, als een echte 'Ebed Jahweh' (*Jesaja 40: 66*) als een lijdende dienaar, het kwaad van één of meer vorige levens van pater Jan, op zich wil nemen en het - plaatsvervangend - wil uitboeten.

De weigering van pater Jan zich te laten helpen en de wil om door te gaan met het stelen van energie, de goddelijke levenskracht van de gelovigen, kan door de hemel niet worden aanvaard. En daarom ondergaat hij het oordeel van God. Iemand kan oppervlakkig met de beste bedoelingen bezield zijn maar toch in zijn of haar onbewuste en diepere ziel 'nefast' zijn, zoals occultisten in het Frans zeggen. Hij of zij straalt dan onheil rondom zich uit. De verschijningswijze, de 'voorgrond' lijkt goed, maar de verborgen en fundamentele diepte, de 'achtergrond' is dat wezenlijk niet. In het Frans zegt men van iemand die onheil brengt dat hij of zij een "porte-poisse" is, iemand die vergif in zich draagt en het ook uitstraalt. Elders[25] noemt men ze onder meer 'evoe' (Trilles), 'kumo' (Sterley), of een 'Lorelei' (Duitse romantici). De namen verschillen in de vele culturen, maar het betreft hetzelfde fenomeen. Ook dat houdt meestal verband met oorzaken die in vorige levens te situeren zijn. Begane fouten kunnen door de benadeelde vergeven worden, maar moeten hersteld worden. Heb je iets gestolen, dan kan je jezelf hiervoor verontschuldigen, maar je zal het ook nog moeten teruggeven. Tenzij de benadeelde, niet de dief, beslist dat je het gestolen goed mag houden.

HP**.** – Zoals reeds aangehaald heeft Jezus beslist een kerk gewild. Van niet-Bijbelse religies werd gesteld we ze best aanvaarden, uitzuiveren en verheffen. Maar wellicht kan dit advies ook gelden voor heel wat gebruiken en situaties binnen het instituut van de kerk zelf. Denken we hierbij aan een vernieuwde aandacht voor de fijnstoffelijke wereld, aan een studie van de occulte zijde van de religies, zowel niet-Bijbelse als Bijbelse, en aan een opleiding van de religieuzen die niet uitsluitend intellectueel is, maar ingaat op de intuïties en de krachtwerkingen die van elke echte religie uitgaan. Of zou de waarschuwing van de profeet Jesaia, *53:1; 6: 10,* nog steeds gelden? Hierin lezen we : "God heeft hun ogen verblind, hun harten versteend. Dit opdat zij niet zouden zien

[25] Zie het boek : De 'Homo religiosus', 7.5. Een levenskracht die onheil veroorzaakt

met hun ogen, niet zouden verstaan met hun hart; - opdat zij zich niet zouden bekeren en ik hen zou genezen!"

Deut. 29: 1/5 legt de vinger op de 'wonde': "nu riep Mozes heel Israël bijeen en zei tot hen: Zelf hebt gij alles 'gezien' (eerste gezicht) wat Jahweh (…) gedaan heeft. (…). Maar Jahweh heeft u tot heden geen hart gegeven om te verstaan (tweede gezicht)". Het 'geloof' - nu niet seculier geduid als tegengesteld aan 'religie', doch sacraal, zoals het b.v. in de Bijbel doorlopend opgevat wordt, - is het doorbreken van het eerste gezicht, in een door Gods genade 'gegeven' tweede gezicht[26].

WM. – In dit verband was ik getuige van een gesprek tussen de helderziende priester en een collega-priester, eveneens een collega lesgever, die zei dat hij deze gave helemaal niet bezat. De helderziende priester antwoordde dat zijn collega deze gave initieel wel had, maar een begin moest maken met de effectieve ontwikkeling ervan. "Jij kunt dit ook", stelde hij. Uiteraard moet je daar in groeien. Begin eraan. Bidt om mensen in hun nood te helpen. Je hebt hiervoor de nodige wijdingen bij het aanvaarden van je priesterambt gekregen. Je hebt vooreerst de wijding van het diaconaat, waarbij je jezelf dienstbaar stelt voor de noden van je naaste. Maar je hebt eveneens het presbyteraat, de hoogste graad van wijding ontvangen. Occult gezien zijn dat machten en energieën die je hiervoor kan aanwenden.

Onze 'verlichte' en meer rationalistisch georiënteerde priester was hier helemaal niet voor te vinden. Hij was trouwens een aanhanger van de visie van theoloog Rudolf Bultmann. In diens boek *Geloof zonder mythe*[27], pleit hij voor een 'demythologiseren' van de Bijbel. Hierbij wil men een Bijbel die in overeenstemming is met de noden van onze eerder rationalistische, wetenschappelijke tijdsgeest. Bultmann ontkent de paranormale zijde van het geloof en ook het historische karakter van de mirakels van Christus. Zo stelt hij dat "één en ander van de traditionele geloofsvoorstellingen moet verdwijnen, zoals het geloof in de hemel, de hel, de "descensus ad infernos" of "de nederdaling ter helle", de hemelvaart, de wederkomst, het geloof in geesten en demonen, het geloof in wonderen, en de mythologische toekomstverwachting…". Een aantal gelovigen zegt dat zulks geen demythologiseren maar een liquideren van de Bijbelse religie is.

[26] Zie op deze website, Tabblad cursussen , Cursus 5.5.1. Inleiding tot de Hiëro-analyse, p. 51 : De begrijpende structuur der diagnostisch-experimentele methode.
[27] Bultmann R., Geloof zonder mythe, J.J. Romen & Zonen, Roermond, 1954, 15.

De verhouding tussen de helderziende priester en zijn collega leidde wel eens meer tot meningsverschillen. Ook wat betreft de visie op het exorciseren. Dat was voor deze collega veeleer een probleem voor psychologen en psychiaters.

Op een dag was een student zwaar ziek. De medische diagnose luidde dat hij voor de rest van zijn leven elke maand zijn bloed zou moeten laten verversen. De collega wilde de proef op de som. Hij sprak zijn helderziende collega aan en zei : “Jij die zo over genezingen en fijnstoffelijke energieën spreekt, kijk, één van onze cursisten ligt zwaar ziek in het hospitaal. Heb je nu tijd om die met mij te bezoeken?” “We zullen tijd maken”, was het rustige antwoord. Beiden trokken na de les die eindigde om 20 u., nog naar het hospitaal en bezochten de cursist. “Ik zal voor hem bidden, ook in mijn mis” klonk het. De dagen gingen voorbij, en kijk, twee weken later zat de cursist terug in de les, en was, tot ieders verbazing, ook tot die van de medische staf, genezen verklaard.

Het siert de collega priester dat hij van dan af, eerlijkheidshalve, zijn collega-ziener bij de overige collega’s verdedigde: “Kijk, we kunnen er met ons rationalistisch verstand niet bij, maar van die merkwaardige genezing was ik getuige. Ik moet dan ook toegeven dat er van zijn religieuze visie effectief een helende werking uitgaat”. Tot over deze getuigenis.

Maar er is meer. Ook de gewone gelovige kan een eind mee die weg op gaan. Ook al reiken diens intuïties minder ver dan hij of zij zou hopen of willen. Verwijzen we hiervoor naar de ervaring van een zekere Sofie[28].

39.15. De getuigenis van Sofie

WM. - Als lerares godsdienst was Sofie onmiddellijk na haar pensioen in een gezelschap verzeild geraakt dat samen kwam bij een helderziende priester. Deze bezorgde allen een inwijding, maar bij Sofie ging dit niet zo eenvoudig. De priester moest haar nog eens extra de handen opleggen en haar zo meer energie geven. Daarna lukte het volgens hem bij haar ook. Maar Sofie, die met zulk een vorm van religie helemaal niet vertrouwd was, vroeg zich af in welk een vreemd gezelschap zij nu was terecht gekomen. Zij vreesde in de handen van een zwart magiër te zijn gevallen en begreep niet dat de overige aanwezigen dit niet zagen en alles welwillend hadden aanvaard. Ze had onmiddellijk

[28] Zie op deze website, tabblad teksten, tekst 37 : Mirakel 71 : een alternatief? Nr. 9.7. De getuigenis van Sofie p. 155

nadien haar jaarlijkse afspraak met haar pendelaar en kruidendokter vervroegd om na te gaan of ze na deze 'inwijding' nog in goede gezondheid was.

De pendelaar kon haar twee weken later ontvangen. Al die tijd had ze met gebeden getracht uit die veronderstelde zwart magische greep te geraken. Maar kijk, hoe meer ze bad, hoe zieker ze werd. Ze moest het bed houden en nam toch maar haar houten kruis mee tussen de lakens. Slechts na een tiental dagen werd ze beter. Toen ze ten slotte bij haar pendelaar terecht kon, en deze zijn werk had beëindigd, was hij bijzonder verbaasd over haar uitstekende gezondheid. Haar 'bloedbanen' zoals hij dat noemt, waren nog nooit in een zo goede staat geweest. Hij verstond er zich niet aan. Hij moest haar zelfs helemaal geen kruiden meer meegeven en vroeg wat er juist gebeurd was. Sofie hield zich op de vlakte en zei dat het misschien kwam omdat ze met pensioen was en het leven nu voor haar veel rustiger verliep. Toch begreep de man het niet. Daarna is Sofie vol enthousiasme naar de priester-magiërs gegaan en heeft hem het hele verhaal verteld. De magiër keek haar bedenkelijk aan. Dan zei hij : "Je hebt in een te korte tijd veel te intens gebeden. En dat heeft meer 'heiligheid', meer helende krachten in je lichaam gebracht dan je fijnstoffelijke structuur kon verdragen. Die overvloed heeft je tijdelijk ziek gemaakt. Maar dat is nu voorbij. Je bent sterker geworden. Nu kan je er tegen. En nog dit : het kruis waarvan je vertelde dat je het de hele tijd mee in bed nam, straalt omwille van die gebeden, nu veel beter uit dan voordien. Je bidden heeft het heel wat sterker opgeladen." Tot zover deze getuigenis.

We wilden hiermee aantonen dat, ofschoon Sofie helemaal niet helderziend was, ze toch, net als iedereen die bidt, op dat magische terrein actief kan zijn. Die toegenomen energie maakte dat haar gezondheid, en dus haar fijnstoffelijke uitstraling verbeterde, maar blijkbaar ook haar omgeving. Het houten kruis straalde beter uit. En wellicht kan dan hetzelfde gezegd worden van haar bed, eventueel van haar kamer en bij uitbreiding zelfs van haar huis. Ook hier kan men stellen dat iedere kwantitatieve vermeerdering (haar toegenomen gebed) uiteindelijk leidt tot een kwalitatieve sprong (haar gezondheid werd plots beter).

Denken we hier terloops aan een processie, zoals we ze de voorbije decennia nog hebben gekend. De dorpspriester ging voorop met het Heilig sacrament, of met een Mariabeeld of wat ook, gevolgd door de leden van een aantal dorpsverenigingen en vele gelovigen. Zo trok men, samen biddend door de belangrijkste straten. Heden ziet men dat vooral als folklore. Maar het oorspronkelijke doel was van religieuze en occulte aard. Men wilde hiermee het kwade uit de straten verdrijven en het dorp heiligen.

Dat een frequent gebed echt geen luxe maar een bittere noodzaak is mag o.m. blijken uit wat volgt.

39.16. Indringende maar ook afbouwende geesten

HP. – Demonische en satanische geesten trachten niet alleen het doopsel, maar alle sacramenten en alle gebeden af te bouwen en te ontkrachten. Daarom lijkt het aangewezen heel wat gebeden te beëindigen met het woord 'VADER'.

Ongure wezens weten dat hiermee de schepper van alle bestaan wordt bedoeld, en die vrezen ze. Ze weten dat Hij en Hij alleen het laatste woord heeft. Hier blijkt andermaal de occulte werking van een gebed: het activeren van fijnstoffelijke energieën en dus wezens om een doel te bereiken. Fijnstoffelijke wezens zijn de drager van zulke energieën. In zwarte magie geschiedt zulks ten kwade, want ook zwart-magiërs bidden tot hun goden en helpers. Zij willen inderdaad kwaad veroorzaken. In witte magie is zulks ten goede. Hier wil men een probleem op lossen of iemand helen.

Zullen we deze tekst afsluiten met een gebed. Je kan zelf je intentie kiezen. En denk dat je probleem in het gele kadertje hieronder vervat zit. Zo is het netjes omschreven en afgelijnd en weten God en zijn dienaars waar zij zich moeten op concentreren om je te helpen."

Lucas 17:26. - "Zoals het was in de dagen van Noë, zo zal het zijn in de dagen van de mensenzoon: men at en dronk, men huwde tot op de dag dat de zondvloed kwam en allen verdelgde, terwijl Noë de ark binnentrok.

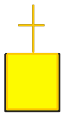

Jezus, jij voorziet duidelijk dat, behalve een aantal, de mensen ten tijde van uw terugkeer op het einde der tijden even onnadenkend zullen leven als ten tijde van Noë, - niet beseffend dat jij terugkeert. – Open onze ogen a.u.b. zodat wij niet verrast worden. Jij hebt recht op onze dank voor die grote genade.

WM. **-** Herinneren we aan J. Grant (hoofdstuk 5) en haar beschouwing over een aards leven als 'een dagreis in het land der nevelen', 'een ballingschap', en de aarde zelf als 'een schaduwland van tranen en pijn'. Dit om de heerlijkheid te laten aanvoelen van een 'hemels' bestaan.

De Priester-ziener die we in deze tekst aan het woord lieten, verwoordde op het einde van zijn leven een gelijkaardige gedachte. Vanuit de deuropening

van zijn kleine woning nam hij afscheid en zei : “Beste vriend, mijn taak op aarde loopt ten einde. Het was een zware taak, met heel wat onbegrip van een aantal mensen, ook van collega’s priesters. Toch heb ik ze graag gedaan, en ze was nodig. Tot mijn grote vreugde ga ik deze wereld verlaten. Het is heel wat beter werken in de stad van God”.